

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗΣ Δ' Ἐν ἔτος
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' ἀναγγελίας ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0,45

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὴν Χανταία

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰανουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}— Ἀριθ. 3

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

(Ρουμανικὸν Παραμῦθι.)

Μία φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, ἦταν ἕνας γέρος καὶ
μια γρηῃ.— ἀνδρόγονον. Δὲν εἰχούσαν καλά, ἐμά-
λοναν κάθε μέρα, καὶ ἐστὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ
μοιρασσοῦν ὅ τι εἶχαν καὶ νὰ ζήσουν χωριστά.

Ἦσαν πτωχοί. Ἐνα σπιτάκι μικρὸ, μὲ δύο δω-
μάτια, ἕνα ἐπάνω καὶ ἄλλο κάτω τριγύρω ἐστὸ
σπιτάκι μια αὐλή, καὶ μέσα ἐστὴν αὐλῇ ἕνας πε-
τεινὸς καὶ μια ὄρνιθα. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τοὺς τὰ
ὑπάρχοντα.

Ὁ γέρος ἐπῆρε τὸ ἐπάνω δωμάτιον γιὰ νὰ κα-
θήσῃ μονάχος του· ἔπειτα, μ' ἕνα ξύλινο φράκτη,
ἐχώρισε τὴν αὐλὴν ἐστὴν μέση. Ὅμως ἡ μοιρασιά
τῶν πουλιῶν δὲν ἦταν ἔτσι εὐκόλη, γιὰτὶ καθέννας
ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ὄρνιθα. Ἀφ' οὗ ἐφιλονεῖκῃσαν
ἀρκετά, ἐστὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν κλήρο.
Καὶ ἡ ὄρνιθα ἔλαχε τῆς γρηῃς, ἡ ὁποία τὴν ἐπῆ-
ρε μὲ χαμάρι ἐστὴν αὐλῇ τῆς.

— Κουκουρῖκου! κουκουρῖκου! ἐτραγουδοῦσαν
ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ πετεινός.

— Ὁ κόκοράς μου ἔχει ὠραία φωγιή! ἔλεγε
μὲ τὸν νοῦν του ὁ γέρος. Καὶ καθὼς τὸν ἔβλεπε
νὰ σκαλιζῇ τὴν κοπριά μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὴν
μύτη, ἐν ᾧ τὰ μεγάλα καὶ χρυσαῖα του πτερά ἐλαμ-
ποκοπούσαν ἐστὸν ἥλιον.

— Τί τα θέλεις! εὐμορφὸ πουλί! ἐσυλλογιζέ-
το, θέλωντας καὶ καλά νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του,
ὅτι ἡ τύχη τοῦ του ἐχάρισε τὸν πετεινόν, δὲν τον
εἶχεν ἀδικήσῃ καὶ τόσον πολὺ.

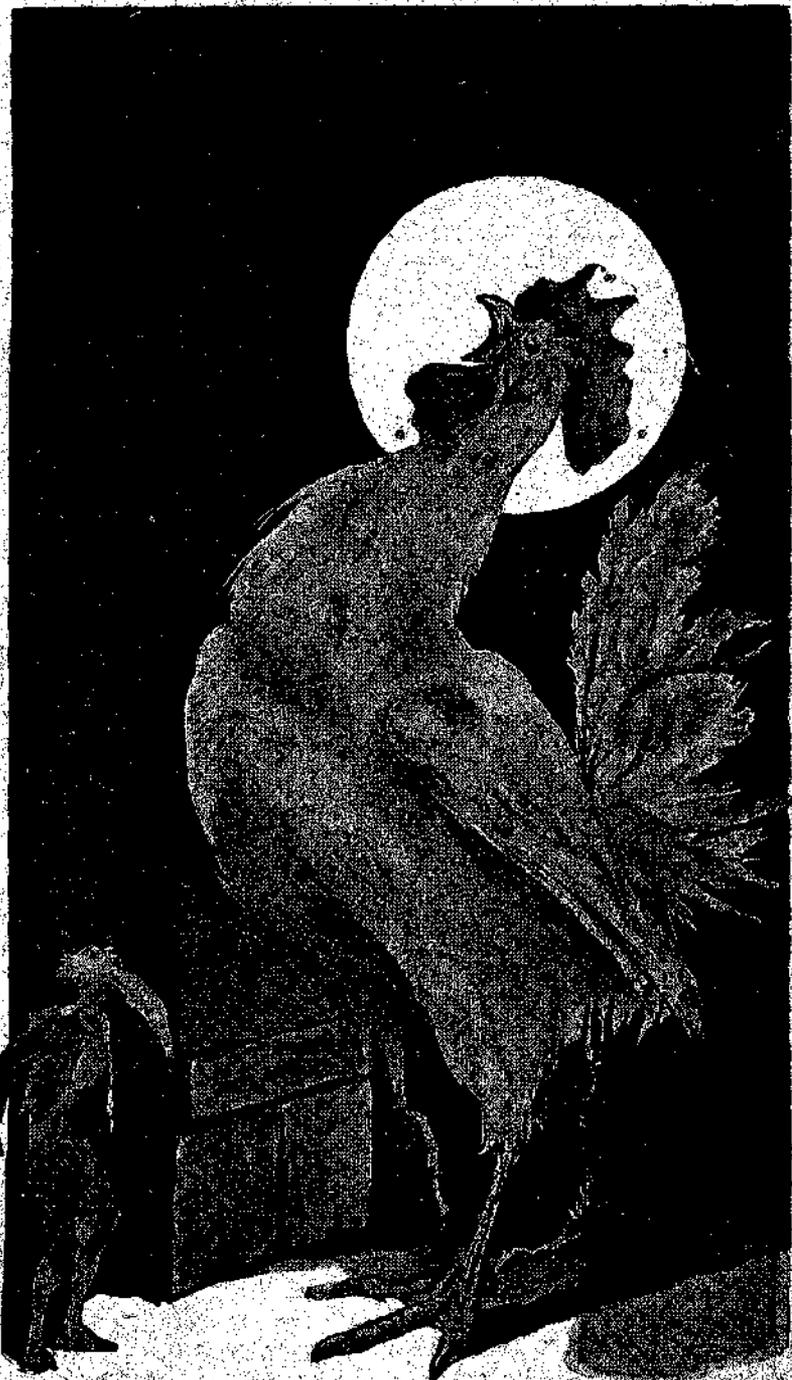
Ἡ ὄρνιθα ὅμως ἐγεννοῦσε δύο αὐγά τὴν ἡμέρα.
Ἡ κυρία τῆς ἐπήγγαινε ἐστὴν φωνή, τὰ ἔπερνε
μὲ προσοχὴ, τὰ ἐκῦτταζε ἐστὸ φῶς, τὰ ἐκαμάρονε
καὶ ἐφώναζε, γιὰ νὰ τὴν ἀκούῃ ὁ γέρος καὶ νὰ
ζηλεύῃ.

— Ψυχὴ μου αὐγά! Καλλιτέρα ὄρνιθα δὲν
ὑπάρχει ἐστὸ κόσμον ἔλο! Ἀληθινὸς θησαυρὸς!

— Κουκουρῖκου! κουκουρῖκου! ἐτραγουδοῦ-
σαν ὁ πετεινός.

— Καλλιτέρα νὰ γεννοῦσες καὶ σὺ αὐγά, πού
τα ἐπιθύμησα τόσο! ἐφώναξε μιά μέρα ὁ γέρος,
ποῦ ἀκούσθησαν ἐστὴν ἴδιαν αἶσαν τὰ θαυμαστικά
τῆς γυναίκας του καὶ τὰ ξελαρυγγίσματα τοῦ πε-
τεινοῦ.

Καὶ χατέθη ἀπὸ τὸ δαμάτιό του, νὰ εὕρῃ τὴν
γρηῃ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ μ' εὐγένειαν νὰ του
δώσῃ ἕν αὐγό.

Ἐπὶ τὴν εἰδὴ τῶν μεγάλων, ὁ γέρος τὰ ἔλαχε. (Σελ. 18, ἀπὸ τ. γ.)

—Κτύπησε τὸν κόκκορά σου, ὅπως κτυ-
πᾷ ἡ ἐγὼ τὴν κόττα μου, εἶπεν ἐκείνη,
καὶ νὰ μὴ εἶς πῶς θὰ σοῦ γεννάη!

—Ὁ γέρος, κατὸς, ἐφυγε, ἀρπάξας τὸν
πετεινὸ ἀπὸ τῆς φτερωγῆς, καὶ τοῦ ἔδω-
σεν ἕνα καλὸ ξύλο.

—Νὰ καὶ τούτη, ζωντόβολο! νὰ καὶ
τούτη, ἀκαμάτη! νὰ μάθης νὰ τραγου-
δᾷς καὶ νὰ σκούζης ὅλη μέρα, χωρὶς νὰ
γεννᾷς οὔτε μισὸ αὐγὸ!

Ὁ δυστυχισμένος πετεινὸς ἐξέφυγε τέ-
λος πάντων ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀνέ-
δη ἔστην κομπία του, καὶ ἄρχισε
νὰ τὴν σκαλίξῃ λυπημένος. Καὶ νὰ,
ἐκεῖ ποῦ ἔσκαπτε, βρῖσκει ἕνα παλῶ
πουγγί, ποῦ εἶχε μέσα δύο δεκάρες. Τὸ
πῆρε ἀμέσως ἔστη μύτη του, καὶ ἄρχισε
νὰ τὸ τρίγουρίζῃ με υπερῆφάνεια, πρῶτα
μέσα εἰς τὴν αὐλήν, ἔπειτα ἐξῶ, ἐπὶ τὸ δρόμο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐπερνοῦσε μίαν ἀμα-
ξα με τέσσαρα ἀλογα, καὶ μέσα ἔστη ἡ
ἀμαξα ἐκδύητο ἕνας ἀφέντης μεγάλος καὶ
τρενός.

—Μπα! εἶπε· τί κρατᾷ ἐπὶ τὸ στόμα
τοῦ ἐκείνος, ὁ πετεινός; Γιάννη, σταμά-
τησε γρήγορα τὰ ἄλογα καὶ πιάσε μου ἕ-
κείνο τὸν πετεινὸ!

Ὁ Γιάννης ἐπιάσε τὸν πετεινὸ, τοῦ ἐ-
πῆρε τὸ πουγγί ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ τὸ ἐ-
φέρει ἔπὸν ἀφέντη του. Ἐκείνος, ἀμα εἶ-
δε πῶς εἶχε μέσα μόνον δύο δεκάρες, τὸ
ἔριξε ἐπὶ τὴν τσέπη του, χωρὶς νὰ νουσησῇ
περισσότερον. Καὶ ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησε.

Ἀλλὰ ὁ πετεινός, ἐξῶ φρενῶν ποῦ
τον ἐλάττωσαν ἐστὶ, ἐπῆρε τὴν ἀμαξα τὸ
κατόπιν, καὶ ἔτρεχε, καὶ ἔπετοῦσε, καὶ ἐ-
φώναζε δυνατὰ:

—Κουκουρίκου! ἔ, ἀφεντικό! Δός
μου τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρας!
Κουκουρίκου!

Ἡ ἀμαξα ἔτρεχε, ὁ πετεινὸς τὴν ἐκ-
νήγνησεν ὀλονένα.

Ὅσοι αὐτὸ τὸ πουλί εἶνε ἀνυπόφορο!
ἐφώναζεν ὁ ἀφέντης. Εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς
κυνήγησῃ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου με τὰ
ξέφωρα τὰ του. Γιάννη! πιάσε μου τὸν πε-
τεινὸ καὶ ρίξε τον ἐς ἐκείνο τὸ πηγάδι
ποῦ βλέπεις ἐκεῖ πέρα!

Καὶ νὰ, ὁ καίμενος ὁ πετεινὸς μέσα
ἐπὶ τὸ πηγάδι! Ὅμως, ἀντὶ νὰ νομιᾷ
ὅτι ἤλθεν ἡ τελευταία του στιγμή καὶ
ἄρχισεν τὰ κλάματα, — ὅπως θὰ ἔκαμνε
κάθε ἄλλος ἐπὶ τὴν θέσιν του, — αὐτὸς πίνει,
πίνει, πίνει. Σὲ λίγο ἤπιεν ὅλο τὸ
γῆρας τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ μόλις βρέθηκε
ἐπὶ τὴν ἄκρη, δίνει μίαν με τὰς φτερωγῆς του
καὶ φρρρρ! νὰ σοῦ τον ἐξῶ.

Εἶχε γίνῃ ποκὺ χονδρὸς, γιὰ τὸ νε-
ρὸ τοῦ πηγαδιοῦ τὸν εἶχε φουσκώσῃ σάν
βαρέλι. Καὶ ἔμιας τῶρα τρέχει περὶ γρή-
γορα, καὶ φωνάζει ἀκόμη δυνατώτερα:

— Ἀφεντικό! ἔ, ἀφεντικό! Δός μου
τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρας! Κουκου-
ρίκου!

—Νὰ χαθῆς! πάλι μπροστὰ μου βρέ-

θηκας; ἐφώναζεν ὁ ἀφέντης πῶς δὲν
ἐπνήγνηκας!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ ἀμαξα ἐφθασεν ἀπέ-
ξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ ἀφέντης κατέβη,
ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ τὸν ἐξεκούφαινε.

— Πιάστε τον καὶ δάστε τον τῆς μα-
γείρισσας νὰ τον βάλῃ ἐπὶ τὸ φούρνο, νὰ
μὴ τον ἀκούω πιά!

Ἡ μαγείρισσα ἀρπάξας τὸν πετεινὸ
καὶ τον ἔλειψε ἐπὶ τὸ φούρνο. Ἐπειτα ἐ-
φυγε γι' ἄλλες τῆς δουλειῆς. Ἀλλὰ ὁ
πετεινὸς ἐξέρασε τότε ὅλο τὸ νερὸ, ποῦ
εἶχε πῆλ ἐπὶ τὸ πηγάδι, καὶ τὸ νερὸ ἀβύ-
νει τὴ φωτιά, καὶ τρέχει παντοῦ καὶ
πλημμυρίζει τὸ μαγειρεῖο.

Ὅταν ἐγύριεν ἡ μαγείρισσα καὶ εἶδε
ὅλο ἐκείνο τὸ κακὸ, τρέχει ἐπὶ τὸ φούρνο,
τὸν ἀνοίγει... καὶ φρρρ! νὰ καὶ πετιέ-
ται ὁ πετεινός, καὶ με φωνὴ δαιμονισμέ-
νη ξαναρχίζει:

—Κουκουρίκου! ἀφεντικό, ἔ, ἀφεντικό!
Δός μου τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρας!

—Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ διάβολος μετα-
μόρφωμένος! κράζει ἡ μαγείρισσα τρομα-
γμένη, καὶ τρέχει νὰ διηγῆθῃ τί συνέβη.

—Ἡ διάβολος εἶνε ἡ πετεινός, πιά-
σε τον, διατάζει ὁ ἀφέντης, καὶ κλει-
στέ τον εἰς τὸ πηγάδι ποῦ βάλω τὰ χρέ-
ματά μου. Ἐκεῖ-μέσα χωρὶς ἄλλο θὰ
ψοφήσῃ τῆς πείνας.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμαν εὐθύς.

Ὁ πετεινὸς ὅμως ἄρχισε νὰ τρώγῃ,
νὰ τρώγῃ, καὶ ἔτσι ἔφαγεν ὅτι εἶχε μέ-
σα τὸ πηγάδι. Ὅταν, ὅμως, ἀπὸ μερικῆς
ἡμέρας, με τὴν ιδεάν ὅτι θὰ τον εὑρίσκαν
φόβο, ἐπῆγαν νὰ τον θάλλουν, ὁ καλὸς
σοῦ πετεινὸς ἐξεπετάχθηκε βαρῦς, καὶ με
φωνὴ χοντρὴ καὶ δυνατὴ σάν κ ο ν τ ρ α -
μ π ἄ σ ο, ἄρχισε τὸ συνέθισμένο του
τραγουδι:

— Ἀφεντικό, ἀφεντικό! Δός μου τὸ
πουγγί με τὰς δύο δεκάρας!

— Ρίξτέ τον μέσα ἐπὶ τὸ πηγάδι! φων-
άζει ὁ ἀφέντης ἐκατακτικός, Βώδια, γε-
λάδες, ταῦρα, ἄλογα, σκαλιά, θὰ τον
πατήσουν καὶ θὰ τον λυθώσουν.

Τὸν πῆγαν ἀμέσως ἐπὶ τὸ πηγάδι. Ὁ
πετεινὸς ὅμως τὴ δουλειά του! Τρώγει,
τρώγει, τρώγει. Ἀντὶ νὰ τον φάγουν,
τὰ ἔφαγε ὅλα. Πᾶνε τὰ βώδια, πᾶνε ἡ
ἀγελάδες, πᾶνε τὰ μεγάλα ζωντανά.

Ἐπειτα βάζει ἐμπρὸς τὰ μικρότερα: μο-
σχάρια, γίδες, πρόβατα, κατσίκια, ὅλα
τὰ καταπίνει!

Ἀπὸ τὸ ἀμέτρητο κοπάδι δὲν μένει
πιά οὔτε ρυθόβη, καὶ ὁ πετεινὸς ἔγινε
τόσῳ μεγάλος, τόσῳ πελώριος, ποῦ ὅταν
ἐξέβηκε ἐπὶ τὸ σπίτι, ἡ σκιά του ἐσκοτί-
νισσε τὸν ἥλιο! Ἐνόμισαν πῶς ἐνύκτω-
σε, καὶ ἡ φωνὴ του τοὺς ἐφάνηκε σάν
βροντῆ.

— Ἀφεντικό! ἀφεντικό! Δός μου τὸ
πουγγί με τὰς δύο δεκάρας!

Τὸν πιάει ἕνας φόβος τὸν καλὸ σου
τὸν ἀφέντη, μὲ ἕνα φόβος, ποῦ δὲν

βλέπει πιά ἐμπρὸς του, κονταίνει νὰ τρελ-
λαθῆ. Τί εἶπε πάλι αὐτὸ; Πῶς νὰ γλυ-
τώσῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα;

Καὶ, — τί εἶχε νὰ κάμῃ; — πέρνει τὸ
γούρσοῦλο πουγγί καὶ τοῦ τὸ ρίχνει.

Ὁ πετεινὸς τὸ ἀρπάζει καὶ φεύγει.
Φεύγει! μὰ ἐξοπίσω τὸν ἀκολουθεῖ ὅλο
τὸ ὄρνιθαρεῖο: ὄρνιθες, πάπιες, χῆνες,
ἰνδιάνοι, ὡς καὶ τὰ περιστέρια ἀκόμη,
ὅλα φεύγουν, καὶ ὁ ἀφέντης ἀπομένει
πτωγὸς καὶ ἐλεεινός.

Ἦθελε νὰ κρατήσῃ τὸ ξένο πουγγί
με τὰς δύο δεκάρας, ἤθελε νὰδικήσῃ τὸ
μικρὸ καὶ ἀδύνατο πετεινὸ, καὶ τὴν ἐ-
παθε. Καλὰ νὰ παθῇ!

Κάτ-κάτ-κάτ-κοντάκ! ἐτραγουδοῦσεν
ἡ ὄρνιθα τῆς γρηῆς.

Καὶ ἡ γρηῆ ἐδύαινε πάντα ἀπὸ τὴ
φωλιὰ κατενθουσιασμένη: — Ψυχὴ
μου ὄρνιθα! Ψυχὴ μου αὐγά! Κανίνας
ἐπὶ τὸν κόσμον δὲν ἔχει καλύτερα!

Ὁ γέρος, ἐπάνω ἔστην καμαρούλα
του, τ' ἄκουεν ὅλα αὐτά, καὶ ἦταν λυ-
πημένος καὶ θυμωμένος πολὺ, ποῦ δὲν
εἶχεν ὄρνιθα αὐτὸς νὰ του κάμῃ αὐγά,
καὶ δὲν ἔβλεπε πιά οὔτε τὸν πετεινὸ του.

— Παλιόγρηνα! ἔλεγε με πῆρες ἐπὶ
λαίμῳ σου με τὴ συμβουλή ποῦ μοῦ ἔδω-
σες! Ἐκτύπησα τὸν κόκκορά μου καὶ
μοῦφυγε ὁ κακομοῖρος! Κρίμα ἐπὶ
ὄραϊο πουλί! Τί εὐμορφα πτερὰ ποῦ τα
εἶχε! Τί δυνατὴ καὶ καθαρὴ φωνὴ!

Κρίμα, κρίμα!

Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ παρηγορηθῇ ὁ
καίμενος ὁ γέρος, ὅταν ἔφαγε, μίαν μέ-
ρα, ἀκούει ἀπέξω μακρὰ:

— Κουκουρίκου! Κουκουρίκου-
κούσου!

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε.

— Καλὲ μὴν εἶνε ὁ κόκκοράς μου;
Καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα ἕσο γρηγο-
ρώτερα μποροῦσε με τὰ γεροντικά του
ποδάρια.

— Ναι, ναι, εἶνε ὁ κόκκοράς μου!
λέγει χαρούμενος. Γνωρίζω τὴ φωνὴ
του! δὲν με γελᾷ μὲνα αὐτὴ ἡ φωνὴ.
Ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα, καὶ ὁ πετει-
νὸς ἐμβαίνει.

Ὅταν τὸν εἶδε τόσῳ μεγάλο, ὁ γέρος
τὰ ἔχασε, ἀπέμεινε θουβός, καὶ τον ἐκύ-
ταξε...

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴ
χαρὰ τοῦ γέρου, ὅταν ὁ πετεινὸς ἄρχισε
νὰ ξερᾷ ἐπὶ τὴν αὐλή, ὅτι εἶχε καταπιῆ
εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη: γελάδες, βώ-
δια, ἄλογα, πρόβατα, λίρες, τσεκινία,
φλωριά. Ἐπειτα τὰ πουλιά, ὄρνιθες,
χῆνες, πάπιες, ἰνδιάνους, περιστέρια. Γε-
μίζει ἡ αὐλή, γεμίζει τὸ σπίτι. Ὁ γέρος
τώρα εἶνε πᾶμπλουτος, εὐτυχισμένος.

Τάκουει, τὰ βλέπει ἡ γρηῆ, καὶ πη-
γαίνει νὰ του γυρέψῃ λίγο γάλα.

— Σοῦ γυρέψα τὴν ἄλλη φορὰ ἕνα αὐ-

γὸ καὶ μοῦ τὸ ἀρνήθηκες, ἀποκρίθηκε ὁ
γέρος. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντὶ γι' αὐτὸ, μοῦ
ἔδωκες μίαν καλὴν συμβουλή, αὐτὴ τὴν ἰ-
δια συμβουλή θὰ σοῦ τὴν δώσω ὀπίσω:
Πῆγαινε νὰ κτυπήσῃς τὴν ὄρνιθά σου,
ὅπως ἐκτύπησα τὸν κόκκορά μου.»

Τρέχει εὐθύς ἡ γρηῆ καὶ ἀρχίζει νὰ
κτυπᾷ τὴν ὄρνιθά της με μανία, με λύσσα.

— Νὰ καὶ τούτη, παλιόκοτα, ποῦ δὲν
ξεύρεις παρὰ νὰ γεννᾷς αὐγά. Ἄει, πῆ-
γαινε νὰ μου φέρῃς καὶ σὺ τὰ καλά, ποῦ
ἔφερον ὁ κόκκορας ἐπὶ τὸν ἀφέντη του.

Ἀμα ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
γρηῆς, ἡ δυστυχισμένη ὄρνιθα ἐβγήκεν
ἐξῶ, καὶ γιὰ νὰ δροισθῇ ἀπὸ τὴ φλό-
γα τοῦ ξυλοφορτώματος, ἐπῆγε καὶ ἤπιεν
ἀπὸ τὸ νερὸν ἐνὸς βάλτου.

Ἀλλὰ μέσα ἐς αὐτὸ τὸ βάλτε ἦταν
ἕνα κουμπί. Ἡ ὄρνιθα τὸ καταπίνει, τὴν
πιάνουν ἀμέσως πόνοι ἐπὶ τὴν κοιλία, καὶ
γυρίζει ἐπὶ τὴν φωλιὰ της κακῶς ἐχοντας.

Οἱ πόνοι δυναμώνουν σὲ λίγο, τῆς ἐρ-
χεται ἕνας φόβος ἐμετός, καὶ ἀπὸ τὸ
κακὸ τῆς ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζῃ: Κάτ! κάτ!

Ἡ γρηῆ, ὅμα ἄκουσεν αὐτὰ τὰ κα-
καρίσματα, ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὄρνιθα γεννᾷ.
καὶ ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ αὐγὸ. Ἐκεῖ ὅμως
βλέπει σὲ τί χάλι εἶχε κάμῃ τὴ φωλιὰ
της... τὴν πιάνει ὁ θυμὸς, ἀρπάζει τὴν
ὄρνιθα καὶ τὴν κτυπᾷ τόσῳ πολὺ, ποῦ ἡ
κακομοῖρα ἐψόφησε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Κι' ἀνίσως ἔχω τὴν χαρὰ,
κ' εἶμαι σὲ μέρος ἔξω,
Μὰ νὰ τὴν νοιώσω δὲν μπορῶ,
Γιατὶ λυποῦμαι, λαχταρῶ,
Ποῦμαι ἀπὸ σένα μακρὰ,
χωριὸ μου ἀγαπημένο!

Ὅσες κι' ἀν βλέπω εὐμορφίες
σὲ ἄλλα μέρη, ἔξω,
Ἐκεῖ νὰ μείνω, νὰ σταθῶ
Οὔτε μίαν ὥρα δὲν ποθῶ.
Γιατὶ, ἀν βρισκῶ εὐμορφίες,
δὲν βρισκῶ ὅ,τι σὲ σένα.

Ἀγάπη βρισκῶ εἰς ἐσέ,
μικρὸ μου χωριδάκι
Θαρρῶ κ' ἡ γῆ σου μοῦ γελᾷ
Καὶ ὁ οὐρανός σου ἀπὸ ψηλά.
Πᾶς με χαιρεῖ, με φιλεῖ
τὸ κρῦο σου ἀγεράκι.

Κι' ὅταν νὰ βλέπουνε τὸ φῶς
τὰ μάτια μου θὰ πάθουν,
Μεγάλῃ θάχουν ἀπονία
Ἄν ἴσως ἔσθλης γῆς γωνιά,
Σὲ μαῦρα ἔξω χρώματα
θελήσουν νὰ με θάψουν...

Καὶ τότε με τὸ χῶμά σου
ἄς με σκεπάσουν πάλι.
Καὶ τὸ κορμὸ μου τὸ νεκρὸ,
Ἄντις τὸ μνημὰ του πικρὸ,
Γλυκὸ σάν μάννας θὰ τὸ βρῇ,
μοῦ φαίνεται, ἀγάλη!

ΔΙΑΔΑΝΗ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ

Ἡ ἀναχώρησις τῶν τριῶν γεωγράφων
ἠρίσθη δια τὴν 12 Αὐγούστου, ἐν τῇ
ἀκμῇ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
δύο ταξιδιώται, καταλύσαντες εἰς τι Ἐπι-
νοδοχεῖον τῆς Βολιβάρης, συνωμίλουν εἰς
τὸ δωμάτιον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, περὶ τὴν
ὀδυρὴν ὄραν τῆς ἐσπέρας. Ἐλαφρὰ, δρο-
σερὰ αὐρα εἰσέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου,
τοῦ ἀνοικτοῦ ἐπὶ τῆς Ἀλαμέδας.

«Λησμονεῖς ὅτι εἶσαι θεῖός μου καὶ ὅτι εἶμαι ἀνεπίστος σου.» (Σελ. 19 στ. γ.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ νεώτερος τῶν
ταξιδιωτῶν, — ἔφηβος δεκαῆξ ἕως δε-
καεπτά ἐτῶν, — εἶπε πρὸς τὸν ἄλλον
γαλλιστί:

— Ἀκουσέ με με προσοχὴν, καλέ μου
Μαρσιάλῃ. Πρὶν κοιμηθῶμε, θέλω νὰ
σοῦ ὑπενηθίσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν
ἀπερασίαν μεταξὺ μας.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Παῦλε...

— Βλέπεις; ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος,
ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις λησμονεῖς τὸ πρό-
σωπον ποῦ παίζεις!

— Μὰ πῶς; ...
— Δὲν μου ὀμιλεῖς, καθὼς εἶπαμεν,
εἰς ἐνέκον ἀριθμῶν!

— Ἄ, ναι!... νὰ πάρῃ ἡ ὄργη...
τὸ ἐξέχασα... ἡ συνήθεια, βλέπεις...

— Μὰ ποῖα συνήθεια, καλέ μου Μαρ-
σιάλῃ; Ἀκόμη δὲν ἐξεσυνείθισες; Σὺλ-
λογίσου ὅτι εἶνε ἕνας μῆνας τώρα ποῦ
ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅτι μοῦ
ὀμιλοῦσες μετὰ τὸ σὺ εἰς ὄλον τὸ ταξ-
εῖδι, ἀπὸ τὸ Σαιν-Ναζαίρ εἰς τὴν Κα-
ρακάσην.

— Ἀλήθεια, ἐπιθύρουν ὁ λοχίας Μαρ-
σιάλῃς.

— Καὶ τώρα ποῦ ἐφθάσαμε ἐπὶ τὴν Βο-
λιβάρη, δηλαδὴ ἀκριβῶς τώρα ποῦ ἀρ-
χίζει τὸ ταξεῖδι,
τὸ ὅποσον μᾶς
ἐπιφυλάσσει τό-
σας γὰρας καὶ
ἔσως ἀκόμη τό-
σας ἀπογοητεύ-
σεις... τῶσας
θλίψεις...

Ὁ Παῦλος
ἐπρόφερε τὰς
λέξεις ταύτας με
βαθυτάτην συγ-
κίνησιν. Τὸ σπῆ-
θός του ἐξωγ-
κώθη, οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του ἐδάκρυ-
σαν. Ἐν τούτοις
συνεκρατήθη,
βλέπων τὴν ἀ-
νησυχίαν, ἡ ὁ-
ποία ἐξωγραφῆ-
θη ἀμέσως ἐπὶ
τοῦ ρικνοῦ πρό-
σώπου τοῦ λο-
χίου Μαρσιάλῃ.

— Λοιπόν, τῶ-
ρα ποῦ εἴμεθα
ἐπὶ τῆς Βολιβάρῃ,
— ἐξηκολούθη-
σε μειδιών καὶ
εἰς τόνον ὁμο-
πευτικόν, — λη-
σμονεῖς ὅτι εἶ-
σαι θεῖός μου
καὶ ὅτι εἶμαι
ἀνεπίστος σου;

— Τί ζῶν

ποῦ εἶμαι ἀπεκρίθη ὁ λοχίας Μαρσιάλ-
λης, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον
δυνατὰ.

— Ὅχι... ἀλλὰ ξεγῆσας, τὰ χάνεις...
καὶ ἀντὶ νὰ με προσέχῃς σὺ, πρέπει νὰ...
Ἔλα, καλέ μου Μαρσιάλῃ, πέ μου! δὲν
ὑπάρχει συνήθεια ὁ θεός νὰ ὀμιλῇ εἰς ἐνί-
κον πρὸς τὸν ἀνεπίστον του;

— Βέβαια.

— Ἄλλως τε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα,
δὲν σου ἔδωσα ἐγὼ τὸ παράδειγμα, καὶ
δὲν σου ὀμίλησα πάντοτε μετὰ τὸ σὺ;

— Ναι... και όμως συ δεν άρχισες από πολύ μι.....

— Μικρός!... διέκοψεν ο Παύλος τον νίζων ιδιαιτέρως την τελευταίαν συλλαβήν της λέξεως ταύτης.

— Ναι... μικρός!... μικρός! επανέλαβεν ο λοχίας Μαρσιάλης, του οποίου το βλέμμα προσηλούτο μετά τρυφερότητος επί του δήθεν ανεψιού του.

— Και μή λησμονής, προσέθεσεν ουτός, ότι «μικρός» ισπανικά λέγεται *pequeno*.

— Πέχου ένο, επανέλαβεν ο λοχίας. Καλά! αυτή τή λέξι την ξέρω... και καμμία πενηνταριά ακόμη, αλλά όχι περισσότερες, αν και βάξω όλα τα δυνατά μου διά να μανθάνω.

— Ω, το χονδροκέφαλοι απήντησεν ο Παύλος. Μήπως κάθε ημέραν, εις όλον το ταξείδι, δεν σ' έβαζα να κάμνης από ισπανικό σου μάθημα;

— Τι τα θέλεις, Παύλε! είναι φοβερόν διά στρατιώτην της ηλικίας μου; ποιά εις όλην του την ζωήν δεν ώμίλησε παρά γαλλικά, να μάθη τώρα αυτά τα κορακιστικά. Μα την αλήθειαν, δύσκολο πρόγραμμα να έξι σπανισθώ, κού σου λέει ο άλλος.

— Και αυτό θα γίνη, καλέ μου Μαρσιάλη!

— Και μήπως δεν έγινε λιγάκι ως τώρα; Ξεύρω, συ είπα, ένα σωρό λέξεις. Νά, ξεύρω να ζητήσω να φάγω; Ντέ με ούστετ αλ γχο ντέ κόμερ να πιώ; ντέ με ούστετ ντέ μπέμπερ να κοιμηθώ; ντέ με ούστετ ούνα κάμα πόσο έχει αυτό; Κο υά ντο βάλς έστο; Ξεύρω να πω εύχαριστώ; Γκράτσι-α ς! και καλή μέρα; Μπουένος ντε α ς! και καλή νύκτα; Μπουένος νος ντε ς! και τί κάμνεις; Κομό εστο ούστετ; Και είμαι ικανός να βλασφημήσω σαν Άραγωνέζος ή σαν Καστιλιανός; Κεράμπι ντε κεράμπια!...

— Φθάνει... φθάνει... ανέκραξεν ο Παύλος, ερυθριών έλαφρώς. Έγώ βέβαια δεν σου έμαθα ποτέ αυτές τις βλασφημίες, και θα κάμης καλά να μή τις μεταχειρίζσαι κάθε ώρα.

— Τι να σου κάμω, Παύλε; Παλαιά συνήθεια, βλέπεις, στρατιωτική. Άν δεν πώ μερικά «να πάρ ή δρογή» και «να πάρ ή διάβολος!» μου φαίνεται ότι ή όμιλία μου δεν έχει κανένα γούστο... Και αν είναι πράγμα που μάρσει απ' αυτή τη γλώσσα, που έσύ την μιλάς σαν σε νιόρα...

— Πρόσεχε, Μαρσιάλη!!!

— Ά, ναι... με συγχωρείς... είναι που έχει τόσες βλασφημίες, όσες και λέξεις!

— Και φυσικά αυτές θα πέρνης εύκολώτερα.

— Θέλει και ρώτημα, Παύλε; Ή νομίζεις ότι ο συνταγματάρχης Κερμώρ, όταν ύπηρετούσα υπό τας διαταγάς του, μ' έμάλλωσε ποτέ διά τις βλασφημίες μου;

Είς το όνομα του συνταγματάρχου Κερμώρ, το έκφραστικόν πρόσωπον του νεανίου ήλλοιώθη προφανώς, και δάκρυ ύγρανε τα βλέφαρα του λοχιού Μαρσιάλη.

— Ω, Παύλε μου, υπέλαβεν ουτός αν ο Θεός μου έλεγε τώρα: «Λοχία, σε μίαν ώρα θα ξανασειξής το χέρι του συνταγματάρχου σου, αλλά μετά δύο λεπτά θα σε κεραυνοβολήσω», θάπαντούσα: «Πολύ καλά, Κύριε!... έτοιμασε τον κεραυνό σου και σκόπευσε «στην καρδιά!»

Ο Παύλος έπλησίασε τον γηραιόν στρατιώτην, τή έσπόγγισε τα δάκρυα, και ήτένισε μετά στοργής τον αγαθόν αυτόν άνθρωπον, τον τραχόν και άξεστον, άλλ' ειλικρινή, τον ικανόν διά πάσαν άφοσίωσιν. Και ενώ ο λοχίας τον ειλικύσε προς το στηθός του και τον έθλιβεν εις τας άγκάλας του:

— Δεν πρέπει όμως να με αγαπάς τόσο πολύ, λοχία μου, τή είπεν ο Παύλος, θωπεύων αυτόν.

— Μα είναι δυνατόν;

— Δυνατόν... και αναγκαίον μάλιστα... τουλάχιστον εμπρός εις τον κόσμο... όταν μάς βλέπουν άλλοι...

— Και όταν δεν μάς βλέπουν;

— Τότε είμπορείς να με μεταχειρίζσαι με περισσότεραν τρυφερότητα, αλλά με δλας τας προφυλάξεις...

— Δύσκολον!

— Τίποτε δεν είναι δύσκολον, όταν είναι απαραίτητως αναγκαίον. Μή λησμονής τί είμαι: ανεψιός, έχων ανάγκην να τον μεταχειρίζεται ο θεός του με άυστηρότητα.

— Με άυστηρότητα! επανέλαβεν ο λοχίας Μαρσιάλης, ανυψών τας μεγάλας του χείρας, ως διαμαρτυριαν, προς τον ούρανόν.

— Ναι... ανεψιός, τον οποίον ήναγκάσθης να πάρης μαζί σου εις το ταξείδι, διά να μήν τον άφισης μόνον του εις το σπίτι, και κάμη καμμία τρέλλα.

— Τρέλλα;!

— Άνεψιός, που θέλεις να τον κάμης στρατιώτην, σαν και σένα...

— Στρατιώτην;!

— Ναι... στρατιώτην... ο οποίος πρέπει να σκληραγωγηθ ή και τον οποίον δεν πρέπει να λυπησαι όταν του πρέπη τιμωρία.

— Και όταν δεν του πρέπη;

— Θα του πρέπη, απήντησεν ο Παύλος μειδιών, διότι είναι κακός νεοσύλληκτος, κωθών!...

— Κωθών;!

— Ναι, και όταν θα τον τιμωρής δημοσία...

— Θα του ζητώ συγγνώμην ιδιαιτέ-

ρως!... ανέκραξεν ο γηραιός λοχίας.

— Όπως θέλεις, αγαπητέ μου Μαρσιάλη, φθάνει μόνον να μή μάς βλέπη κανείς.

Τότε ο λοχίας έφίλησε τον ανεψιόν του, άφ' ου πρώτον τή υπενθύμισεν, ότι κανείς άδιάκριτος δεν ήμπορούσε να τους ίδη εις το κλειστόν εκείνο δωμάτιον του ξενοδοχείου.

— Τώρα, Μαρσιάλη, είναι ώρα να κοιμηθώμε, είπεν ο Παύλος. Πήγαινε εις το διπλανό δωμάτιόν σου, και έπειτα θα κλεισθώ εγώ «στο δικό μου».

— Θέλεις να γρυπνήσω τη νύκτα απέξω από τη θύρα σου; ήρώτησεν ο λοχίας Μαρσιάλης.

— Ηεριστόν... δεν είναι κανένας κίνδυνος...

— Το ξεύρω... αλλά...

— Έ, έ! έτσι λοιπόν θα παίξής πρόσωπον άυστηρού θείου, άφ' ου άρχισες από τώρα να με νιανιάρεις;

— Μα είμπορώ να είμαι άυστηρός με σένα;

— Πρέπει να είσαι, διά να μή μάς ύποπτευθούσιν.

— Τότε λοιπόν, Παύλε, διατί ήθελες να έλθής;

— Διότι ήρεια να έλθω.

— Διατί δεν έμενες καλλίτερα «στο σπίτι μας, εκεί πέρα... «στο κλειστόν ή «στη Νάντη»;

— Διότι το καθήκόν μου ήτο να έλθω.

— Και μήπως δεν ήμπορούσα να κάμω το ταξείδι μόνάχος μου;

— Όχι, θετέ μου.

— Τί, διά τους κινδύνους; Μα το επάγγελμά μου είναι να τους αφήνω. Αυτό έκαμα ς δη μου τη ζωή. Έπειτα εγώ δεν θα διέτρεχα τόσους, όσους θα διέτρεχες συ.

— Και δι' αυτό επέμεινα να γίνω ανεψιός σου, καλέ μου Μαρσιάλη.

— Ω, αν ήτο τρόπος να συμβουλευθώμε ς αυτό επάνω τον συνταγματάρχην μου!... ανέκραξεν ο λοχίας.

— Και πώς; ήρώτησεν ο Παύλος συνοφρυωθείς.

— Όχι... είναι άδύνατον. Όμως, αν λάβωμεν βεβαίως πληροφορίας «στον Άγιον Φερνάνδον, και αν είναι γραπτό μας να τον ξαναϊδούμε, τί θα πη;

— Θα σύραστήση τον λοχίαν του, που είσήκουσε τας παρακλήσεις μου και με άφησε να επίχειρήσω αυτό το ταξείδι.

Και θα σε σφιγξή εις τας άγκάλας του, λέγων ότι έκαμες το καθήκον σου, όπως κ' εγώ έκαμα το ιδιόν μου.

— Τελος πάντων!... άς είναι!... ανέκραξεν ο λοχίας Μαρσιάλης «έσύ, παιδί μου, με κάμνεις όπως θέλεις».

— Αυτό είναι και το σωστόν, επειδή είσαι θετός μου, και επειδή ένας θεός πρέπει να υπακούη πάντοτε τον ανεψιόν του, — έννοείται όμως, όχι μπροστά «στον κόσμο»!

— Ά, όχι μπροστά «στον κόσμο»!... αυτό είναι το σύνθημα!

— Και τώρα, καλέ μου Μαρσιάλη, πήγαινε, και ύπνον έλαφρόν. Άύριον το πρωί ένωρίς πρέπει να πάρωμεν το βαπόρι του Όρενόκου, και να ή ώρα να μή το προσθάσωμε!

— Λοιπόν, καληνύκτα, Παύλε!

— Καληνύκτα, φίλε μου, μονάκριβέ μου φίλε! Ές αύριον, και ο Θεός βοήθες!»

Ο λοχίας Μαρσιάλης διηυθύνθη προς την θύραν, την ήνοιξε, την έκλεισε πάλιν μετά προσοχής, και έβεβαιώθη ότι ο Παύλος έστρεφεν από μέσα την κλειδα και έθήσε τον σύρτην. Έπ' όλίγας στιγμάς έμεινε ανήνθρωπος, με το αυτό κολλημένον εις το θυρόφυλλον. Ήκουσε τον Παύλον ο οποίος, πριν κατακλιθ ή, έκαμε την προσευχήν του, ο ψίθυρος της οποίας έφθασε μέχρις αυτού. Και άφ' ου έβεβαιώθη πλέον ότι ο μικρός κατακλιθ ή, τότε μόνον ο λοχίας άπεσούθη εις το δωμάτιόν του και έκαμε το ίδιον.

Παιόι είναι αυτοί οι δύο γάλλοι;... Πόθεν έρχονται;... Τι θέλουν εις την Βενεζουέλαν;... Διατί συνεφώνησαν να παίξουν την κωμωδιαν του θείου και του ανεψιού;... Προς ποιον σκοπόν θα επεδιόζοντο έγός των άτμοπλοίων του Όρενόκου, και μέχρι ποίου σημείου θά νέπλεον τον μέγαν ποταμόν;

Είς τας πολλαπλάς αυτας έρωτήσεις είναι άδύνατον ναποκριθώμεν από τούδε. Το μέλλον θάποκριθ ή, — και πραγματικώς, μόνον το μέλλον είμπορεί να το κάμη.

Όπωςδήποτε, ίδου δσα δυνατά τις να εξαγάγη εκ της ανωτέρω συνομιλίας.

Ήσαν δύο Γάλλοι, εκ της επαρχίας Βρετάνης, εκ της πόλεως Νάντης. Άλλ' αν μας έγινε γνωστή ή πατρίς των, μάς είναι όμως άγνωστος ακόμη ο δεσμός, ο οποίος τούς συνδέει, ή προς άλλήλους σχέσις των. Και εν πρώτοις, ποιος ήτο αυτός ο συνταγματάρχης Κερμώρ, το όνομα του οποίου επρόφερον τόσο συχνά, και πάντοτε μετά μεγάλης συγκινήσεως;

Ο νέος δεν έφαινετο μεγαλύτερος από δεκαέξ ή δεκαεπτά έτών. Είχε μέτριον το ανάστημα, άλλ' ευρωστόν τον οργανισμόν, αναλόγως της ηλικίας του. Μεθ' όλην την σοβαράν, την μελαγχολικην μάλιστα έκφρασιν, την οποίαν προσελάμβανεν ή μορφή του, όσάκις έρρεμβαζεν, ή φυσιογνωμία του ήτο θελακτική, με το γλυκύ εκείνο βλέμμα των οφθαλμών, με το μειδιάμα το άποκαλύπτον μικρούς λευκούς όδόντας, με τας ανθηράς παρειάς, τας άλλως τε ήλιοκαείς κάπως, εκ του τελευταίου ταξειδίου. Ο έτερος των δύο Γάλλων, πενηντοντούτης περίπου, είχεν ύπηρετήση ως λοχίας υπό τον συνταγματάρχην Κερμώρ, ο οποίος μά-

λιστα τή έσωσε κάποτε την ζωήν επί του πεδίου της μάχης, εις ένα των πολέμων του Ναπολέοντος Γ'.

Ήτο εκ των γηραιών εκείνων πολεμιστών, οι όποιοι παραμένον μέχρι τέλους εις την οικίαν του παλαιού αρχηγού των, άφωτισμένοι και ευερέθιστοι, οι όποιοι είναι, κατά το κοινώς λεγόμενον, ς τ ά μέ σα κ α ι ς τ ά έ ξ ω τ ο υ σ π ι τ ι ο υ, οι όποιοι βλέπουν ανατρεφόμενα τα παιδιά, όταν δεν τ' ανατρέφουν αυτοί οι ίδιοι, οι όποιοι τα μαλλώνουν και τα παραγαίθουσι, οι όποιοι τούς δίδουν τα πρώτα μαθήματα της ιππασίας, χορεύοντες αυτά επί των γονάτων των, και τα πρώτα μαθήματα της ψόδικης, διδάσκοντες εις αυτά τα σαλπίσματα του συντάγματος.

Ο λοχίας Μαρσιάλης, μεθ' όλα τα πενητήκοντα έτη του, είναι ακόμη εύθυνης και ρωμαλέος. Διά τον σκληραγωγημένον αυτόν στρατιώτην, το ψυχός και ή ζεστή δεν είχαν πλέον καμμίαν σημασίαν, και ούτε εις την Σενεγάλην θα έφθηνετο, ούτε εις την Ρωσσίαν θα επάγωνεν. Υψηλός, ισχυρός, ισχυρός, γενναίος, άτρόμητος, ικανός ναφήρησεν τα πάντα, να πράξη τα πάντα, χάριν εκείνων τούς όποιους αγαπά. Φαίνεται δε ότι δύο μόνον αγαπά τώρα εις τον κόσμο: τον συνταγματάρχην Κερμώρ, και τον Παύλον, του οποίου συγκατετέθη να γίνη και θεός...

Έχει το ελάττωμα όλων των παλαιών στρατιωτικών: είναι μουρμούρης, γριναρης: έστο! αλλά κατά βάθος, όποια αγαθή φυσίς, όποια τρυφερά καρδιά, όποια ήρωική άφοσίωσις! Με πόσην στοργήν, με πόσην προσοχήν επαγρυπνει επί του νέου! Με πόσας φροντίδας και περιποιήσεις τον περιβάλλει, μολοντί άπεφασίσθη να φέρεται προς αυτόν με άυστηρότητα! Και αν έτόλμα κανείς τά τον έρωτήση, προς τί τώση άυστηρότης και προφύλαξις, — ω, αλλοίμονον τότε, πόσον άγρια βλέμματα θά ύφίστατο, πόσον τραχείας και απότόμουσιν απαντήσεις θά έλάμβανε!

Τούτο συνέθη πολλάκις κατά τον διάπλου του Άτλαντικού. Όσοι των έπιβατών του υπερωκεανείου άτμοπλοίου, το όποιον τούς μετέφερον εις τον Νέον Κόσμον, ήθέλησαν να συνάψουν σχέσεις μετά του Παύλου, όσοι έζήτησαν να τω όμιλήσουν, να τω προσφέρουν τας μικράς εκείνας και συνήθεις μεταξύ συνεπιβατών εκδουλοθεσίας, όσοι ήσθάνθησαν συμπάθειαν προς τον νεανίσκον, τον οποίον μεταχειρίζετο με τώση σκατιότητα ο παράξενος και άπρόσιτος εκείνος θεός, όλοι αυτοί την έπαθάν, διότι άμέσως ο άγριός θεός τούς έβαζεν εις την θέσιν των, και τόσο καλά, ώστε δευτέραν άπόπειραν δεν έκαμναν!

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΚΠΑΛΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ή σκηνή εις την Σκατιαν, εις τα περίχωρα της βασιλικής επαύλεως Βάλμοραλ, προ πολλών έτών.

Τρία ξανά και χαριτωμένα παιδάκια έψάρευαν εις την άκρογιαλίαν. Ήσαν μόνον. Διεσκέδασαν εκεί πολλήν ώραν, και όταν ο μεγαλύτερος υπενθύμισεν ότι έπρεπε να έπιστρέψουν εις το σπίτι, είδαν ότι ήτον αργά, και ότι έσον να έτρεχαν δεν θα επρόφθαιναν το γεύμα.

Την στιγμήν εκείνην έπερνούσεν ένας χωρικός με το άμαξάκι του.

— Έ, μπάρμπα! του φωνάζουν μάς πέρνεις «τι άμάξι; Βιαζόμεθα να πάμε σπίτι, και είναι κάμποσο μακριά από εδώ.

Ο χωρικός, ο οποίος ήτο αγαθός όπως όλοι οι Σκαίτοι, δεν ήρνήθη να παραλάβη τούς τρεις μικρούς φαράδες.

— Και που θα πάτε; τούς ήρώτησεν, άμα ανέβησαν και έστρωμάχθησαν εις το άμαξάκι.

— Είς το Βάλμοραλ, απήντησεν ο μεγαλύτερος.

— Είς το παλάτι; Και τί γυρεύετε σείς εις το παλάτι;

— Έγώ είμαι ο πρίγκιψ της Ουαλλίας! απήντησεν υπερηφάνως ο μεγαλύτερος.

Ο χωρικός έγέλασε:

— Χά, χά, χά... έτσι έ; Τότε ή ευγενεία του— έδειξε τον μεσαίον, — θα είναι ο δούκας του Έδιμβούργου.

— Βέβαια, άπεκρίθη ο μεγαλύτερος, και αυτός— έδειξε τον μικρότερον, — είναι ο δούξ του Κόννωτ.

— Έτσι έ; χά, χά, χά. Μωρέ τα διαβολάκια, που θέλουν να μου κάμουν τή βασιλοπούλα! έσκέφθη ο χωρικός.

Έπειτα δυνατά:

— Έγώ λοιπόν ξεύρετε ποιος είμαι;

— Όχι, ποιος είσαι;

— Είμαι... είμαι ο Σαχς της Περσίας.

— Χά, χά, χά!... χά, χά!... χά!...

Τα τρία παιδάκια έβαλαν τα γέλια. Άλλ' ή συνομιλία δεν έξηκολούθησε. Είς όλον το διάστημα του ταξειδίου, ο χωρικός τα εκύτταζε μόνον με πονηρόν χαμόγελον, σαν να έλεγε: «Ναι, ήύρατε και άνθρωπο να κοροϊδέσετε!...»

Και το άμαξάκι έφθασεν εις το Βάλμοραλ... Είς άλλικόν ύπηρετης, ο οποίος έστρέκετο παρά την είσοδον του πάρκου και εκύτταζε με πολλήν ανησυχίαν εις τον δρόμον, μόλις είδε το άμάξι και ανεγγνώρισε το φορτίον του, έκαμε κίνημα χαράς και έτρεφεν εύθως μέσα, φωνάζων:

— Οι πρίγκιπες! οι πρίγκιπες!

Και ο χωρικός, όταν έπίεσθη ότι είχεν εις το άμάξι του τον μέλλοντα Βασίλεα της Άγγλίας, άπέμεινε ως στήλη άλατος!

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τὸν βλέπετε; Εἶνε μικρὸς Βοημὸς καὶ παίζει τὴν φλογέραν του, περιμένον τὸν διαβάτην, ὁ ὁποῖος θὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὸ ἄσμα του καὶ θὰ του ρίξῃ καμμίαν δεκάραν.

Δήλωσις: Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἐπομένως, αἱ λύσεις των δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ ὅταν στέλλωνται σύμφωνα με τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΑΙ ΑΝΕΥΣΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

ΠΟΥ ΕΙΝΕ;

— Ἐλα, Βριγίτα, λίγα γλυκίσματα ἔνα πιτάκι δὲν θὰ σου δώσουν μεγάλο κόπο! εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε με ὕφος συμβιβαστικόν.

— Τί; γλυκίσματα; ἐφώναξεν ἡ οἰκονόμος. Μπορεῖ νὰ χορτάσῃ μόνον με γλυκίσματα ἕνα παιδάκι; Ὁλοκάτωσέ! Ἄ μακά! Ἐγὼ θὰ τῆς φέρω γαλατόσουπα με πολλή - πολλή ζάχαρη. Ἄφηστε, κύριε, ἔς ἐμᾶς τὴ μικρούλα. Θὰ τὴν κρατήσωμε ἐδῶ καὶ θὰ τὴν περιποιηθῶμε ὅπως πρέπει.

— Θὰ τὴν κρατήσετε; εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε σχεδὸν θυρωμένος. Τί σχέσιν ἐγὼ εἶω μαζί της; Τὴν ἐφεραν ἐδῶ κατὰ λάθος, καὶ ὁ ἀνθρώπος πού τὴν ἔφερε, καθὼς μου εἶπεν ὁ Λάρρης, θὰ γυρίσῃ ἀπὸψε. Τότε θὰ μάθωμεν τί τρέχει καὶ θὰ τὴν στείλωμεν ἐκεῖ πού πρέπει. Ὅσον διὰ τὰ γλυκίσματα, Βριγίτα, αὐτὴ μόνη τῆς τὰ ἐγγύρεψε.

Ἡ Βριγίτα ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε: — Ἄν ἦταν, κύριε, νὰ δίνουσαν ἔστα παιδιά, τι γυρεύουσαν, πολὺ λίγα θὰ ἐβγαζάν τὸ χρόνο τους. Ἐννοία σας, προσέθεσε με χαρακτηριστικὴν χειρονομίαν, ἐμπιστευθῆτέ τὴν ἔς ἐμένα, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω.

— Θέλω νὰ φάγω! ἐπανέλαβε τὸ κοράσιον.

— Ἀμέσως! περίμενε, κοριτσάκι μου! εἶπεν ἡ Βριγίτα, καὶ ἐξῆλθε βιαστικῶς, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα τῆς μικρᾶς ξένης.

Τὸ κοράσιον εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν, καὶ ὁ κ. Βῶρκε παρηκολούθει τὰ κινήματά του με κάποιαν ἀνησυχίαν. Ἦρχισε νὰ πηγαινοέρχεται ἐκεῖ - μέσα με ἄργον βῆμα, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὴν μίαν

ἕως τὴν ἄλλην ἄκρην, διότι ἀντὶ νὰ προχωρῇ ἕως τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἐπιφάλλῃται ὅλου τοῦ μήκους τῆς αἰθούσης, ἔκαμνε τακτικὰ μεταβολὴν μόλις ἐφθάνεν εἰς ὠρισμένον κόκκινον ἀνθος τοῦ τάπητος, καὶ πάλιν ἔκαμνε τὸ ἴδιον, μόλις ἐφθάνεν εἰς τὴν ἐστίαν. Ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶχε φορέσῃ ὀλίγον στραβὰ τὸ καπελάκι τῆς καὶ ἐφουσοῦσεν ὀλονὲν κωμικῶς, φουσκώνουσα τὰ ῥόδινα μαγουλάκια τῆς.

« Παράξενον πλάσμα! » ἐσυλλογίσθη ὁ καλοκάγαθος κ. Βῶρκε.

— Ἐγὼ τώρα εἶμαι ὁ πλοίαρχος! εἶπεν ἔξαφνα ἡ μικρούλα, καὶ ἐκόασε τὰ γέλια.

Ὁ πλοίαρχος! Ἄ, βέβαια, ἦτο ὁ πλοίαρχος, καὶ τώρα πλέον ἐξηγοῦντο ὅλα... Ἐπεριπατοῦσε τάχα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης. Ναυτὴς ξένος, καθὼς εἶπεν ὁ Λάρρης, τὴν εἶχε φέρῃ εἰς τὸ σκίτι. Διὰ νὰ ἔλθῃ ἕως ἐδῶ, ἀναμφίβολως θὰ εἶχε διασχίσῃ μεγάλην θάλασσαν, καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸν στενὸν πορθμὸν ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Ἰρλανδίαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; διότι εἰς τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ταξειδίων, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ὀλίγας μόνον ὥρας, οἱ πλοίαρχοι δὲν ἔχουσαν καιρὸν νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐλκύουσιν τὴν προσοχὴν ἐνὸς παιδίου. Τὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης εἶνε προσωρινὸν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου καὶ διὰ τοὺς ἐπιβάτας τῆς πρώτης θέσεως· οἱ περισσότεροι δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, διατηροῦν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν τὴν συνήθειαν νὰ σ ο υ λ α τ σ ἄ ρ ο υ ν κατὰ μήκος καὶ πλάτος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνε πρὸ ὀλίγου τὸ κοράσιον.

— Ἐλα ἐδῶ, μικρούλα μου! τῆ εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε, τεινῶν τὴν χεῖρά του. Καὶ ἡ μικρὰ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν χωρὶς δισταγμὸν, χωρὶς φόβον.

— Πέ μου τὸνομά σου. Πῶς σε λέγουσαν;

— Μπεμπέκα! — Μπεμπέκα, τὸ ξεῖρω. Μὰ τί ἄλλο ἀκόμη; Οἱ ὑπηρεταί, παραδειγματὸς χάριν, πῶς σε φωνάζουσαν;

— Κοκωνίτσα, κυρία, μισσίτσα *)... ξέρω κ' ἐγὼ;

— Μὰ καλὰ δὲν ἔχεις ὄνομα ἐσύ; Σὲ λέγουσαν Ἄννα, Μάρια, Μαργαρίτα, πῶς;

— Δὲν με λέγουσαν οὔτε Ἄννα, οὔτε Μάρια, οὔτε Μαργαρίτα, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ με ὑψίστην περιφρόνησιν. Ἐμένα με λέγουσαν Ρόζα!

— Ἄ, Ρόζα! τί ὠραῖο ὄνομα! Ρόζα θὰ πῆ τριαντάφυλλο! καὶ ἀλήθεια εἶσαι σὰν τριανταφυλλάκι.

— Πάρε λοιπὸν τὴν Ρόζα ἔστην ἀγκαλιά σου.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἤρχισε νὰ ναρριχάται. Ὁ κ. Βῶρκε τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του, ὅπου ἐκείνη ἐκαλοκάθησεν εὐθὺς, καὶ τεινούσα πρὸς αὐτὸν τὰ ὠραῖά τῆς χειλάκια, τῷ εἶπε με τόνον βασιλίσσης, ἡ ὁποία προσφέρει ἀμοιβὴν εἰς κανένα ὑπὴκοόν τῆς:

— Νὰ σε φιλήσω!

Τὸν ἐφίλησε, τὴν ἐφίλησε καὶ ὁ κ. Βῶρκε μ' εὐχαρίστησιν, καὶ τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἡ Ρόζα ἔχωσε τὸ ξανθὸν κεφαλάκι τῆς εἰς τὸ γιλέκον του καὶ ἔπαυσε με τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὠρολογίου του. Ἐπειτα τῷ ἐφιθύρσεν εἰς τὸ αὐτί:

— Πές μου ἕνα παραμῦθι!

Παραμῦθι; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! καὶ πού ἤξευρεν ἐκεῖνος παραμῦθια;

— Καλλίτερα νὰ μου πῆς ἐσύ, τῆ εἶπε με φωνὴν τρυφερὰν.

— Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ξέρει... ἡ Ρόζα δὲν εἶνε νταντᾶ!

— Τότε λοιπὸν νὰ μου πῆς τίποτε ἄλλο. Πέ μου ἄν θέλῃς, πῶς ἦλθεν ἡ Ρόζα ἐδῶ;

— Ἡ Ρόζα ἦλθεν ἐδῶ μ' ἕνα μεγάλο μεγάλο βαπόρι, πού ἐταξείδευσε πολλὰς, πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τὴ θάλασσα. Μὰ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς; προσέθεσεν, ἐν ᾧ αἱ γωνίαι τοῦ στόματός τῆς ἐκατέθησαν, ὡς νὰ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ.

— Θὰ ἔλθῃ, σὲ λίγο, σὲ λιγάκι! εἶπεν ἀμέσως ὁ κ. Βῶρκε, τρομάξας τὴν ἐπαπειλούμενην κατὰ γέλια. Καὶ ὁ μπαμπᾶς σου σ' ἔφερεν ἐδῶ; Αὐτὸς θὰ ξαναγυρίσῃ νὰ σε πάρῃ;

— Ὅχι, καλέ, ὁ μπαμπᾶς. Ἐνας ναύτης μ' ἔφερε ἐδῶ. Τοὺς ξέρεις ἐσύ τοὺς ναῦτες; Τί καλοὶ πού εἶνε οἱ ναῦτες! Ἄχ, ἡ Ρόζα ἦταν βρεγμένη μούσκεμμα, καὶ ἦταν σὲ μιά μικρὴ, μικρούτσικη βαρκούλα, ὄχι πιά ἔστω μεγάλο καὶ εὐμορφὸ βαπόρι... καὶ ἡ βάρκα ἐκουνοῦσε... καὶ ἡ Ρόζα ἐπεινοῦσε, καὶ ἐδιψοῦσε, καὶ δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε

*) Μισσίτσα, μικρὰ μίς, μικρὰ δεσποινίς.

νὰ πῆ... Ἡ καίμενη ἡ Ροζούλα!

— Ἡ καίμενη ἡ Ροζούλα! ἐπανέλαβε καὶ ὁ κ. Βῶρκε, χαϊδεύων τὸ κοράσιον, καὶ ἐκπλησσομένης πού ἠνυχαριστεῖτο τὸσον πολὺ με τὴν μικρὰν Ρόζαν εἰς τὰ γόνατά του, εἰς τὴν ἀγκαλίαν του. Ἐ, δὲν θὰ μου πῆς τίποτε ἄλλο;... Ποῖος ἦταν με τὴ Ρόζα ἔστω μεγάλο βαπόρι;

— Ἦταν ὁ πλοίαρχος καὶ μου ἔδινε γαλετάκια, μικροπρόνια ἕνα σωρὸ. Τὸν ἀγαπᾶς ἐσύ τὸν πλοίαρχο;

— Ἄκουσ ἐκεῖ! Ἀμὲ ἡ μαμιά; ἦταν μαζί σου;

— Ἄ, ὄχι, ἦταν ἡ νταντᾶ.

— Καὶ πού εἶνε τώρα ἡ νταντᾶ; — Ἡ νταντᾶ δὲν ἦταν ἔς ἐκείνη τὴν κακὴ βαρκούλα πού μας ἐκουνοῦσε. Ἡ νταντᾶ ἔμεινε ἔστω μεγάλο βαπόρι. Οἱ ναῦτες ἔπεσαν με τὴ Ρόζα ἔστη θάλασσα, κ' ἔπειτα μ' ἐκρατοῦσαν ψηλὰ ἀπὸ τὸ νερὸ, κ' ἔπειτα τὰ κύματα ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω μας, κ' ἔπειτα μᾶς ἐσκέπασαν, κ' ἔπειτα δὲν ἐβλεπα πιά τίποτα!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἡ Ρόζα δὲν ἐφαίνετο πλέον διατεθειμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν καὶ νὰ κοκρινθῇ εἰς πᾶς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Βῶρκε.

— Θέλω νὰ κάνω ἄλογο τὸ πόδι σου! εἶπεν καὶ ὀλισθήσασα ἕως κάτω, ἐκάθησε καββαλικευτὰ ἐπὶ τοῦ ἐγὸς τῶν διασταυρωμένων ποδῶν του.

— Ἐλα, γρήγορα! γρήγορα! ἐφώναξεν ἐγείρομένη καὶ πάλιν χαμηλόνοουσα, διὰ νὰ τῷ δεῖξῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐλα λοιπὸν! παλητάλογο! ἀκαμάτιο! κουτὸ! Θὰ σε κτυπήσω! Ἐλα, γρήγορα! πῶ γρήγορα! πολὺ! πολὺ!

Καὶ ὁ κ. Βῶρκε εὐρέσθη ἠνάγκασμένος νὰ κινή τὸν πόδα του με τὴσση ταχύτητα, ὥστε ἤρχισε νὰσθμαίνῃ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ρόζα ἀνεστράφη μετρητοῦ στήθους του, καὶ με φωνὴν ἤρεμον τὸν ἠρώτησεν μήπως ἤθελε καλλίτερα νὰναβῆ εἰς τοὺς ὤμους του ἢ νὰ καθήσῃ εἰς τὸ κεφάλι του. Καὶ ἔπειθῃ ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλὸν νὰρνηθῇ αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἡ μικρὰ ἐφώναξε με ὕφος αὐστηρόν:

— Ἄ, μὰ π ρ έ ε ι νὰ παύσῃς με τὴ Ρόζα!

Τότε ἐζήτησε καὶ καλὰ νὰ τὴν λιχνίσῃ εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, καὶ καθὼς τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του ὁ κ. Βῶρκε, εὐπειθῆς, καὶ τὴν ἐκουνοῦσαν, ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ τραγουδῇ ἐν παιδικῶν ναυοῦρτισμα, γνωστὸν του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐγύρισε πολλὰ χρόνια ὀπίσω. Ὡς μακρυνὴ ἀπήχοντο εἰς τὴν μνήμην του αἱ λέξεις τοῦ ἄσματος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤρχισε μαζί τῆς νὰ τερετίξῃ:

Νάνι, νάνι, νάνα του, Ὡς σὰν νάλλῃ ἡ μάνα σου, Νά του φέρῃ πέτρε ἀβγά Καὶ τοῦ ποτικῶ τοῦ τατιά.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο! ἐφώναξεν ἡ ἀπαιτητικὴ Ρόζα, κάθε φοράν πού διέκοπτεν ὁ κ. Βῶρκε τὸ τραγούδι. Καὶ ὁ δικηγόρος ἠναγκάζετο νὰ τραγουδῇ ὀλονέν, θλίβων εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸ κοράσιον καὶ λιχνίζων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Βριγίτα, κρατοῦσα μίαν σουπιέραν. Ἐσήκωσε τὸ σκέπασμά τῆς διὰ νὰ δεῖξῃ τὸ περιεχόμενον: ὄρεκτικωτάτην γαλατόσουπαν, διὰ τὴν ὁποίαν, — καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν κ. Βῶρκε, — δὲν ἐλυπήθη καθόλου τὴν ζάχαριν. Ἡ Ρόζα ἐκάθησεν ἀμέσως ὀλοῖσα εἰς τὰ γόνατα τοῦ κ. Βῶρκε, ἐκτύπησε τὰ παλαμάκια, καὶ ἤρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ὁραῖα! ὠραῖα!

Ἡ Βριγίτα ἐξεπλάγη κάπως, βλέπουσα τὴν θείσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκοντο ὁ κύριός τῆς καὶ ἡ μικρὰ ξένη, προπάντων δὲ τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπά των. Τὸ θέαμα ἦτο βέβαια περιεργότατον ἄλλ' ἤρεκτοσθ ἡ εἶπη:

— Ἐλα, κοντά μου, νὰ σου δώσω νὰ φᾶς.

Ἡ Ρόζα ὅμως δὲν συνεκινήθη διόλου ἀπὸ τὴν προσφώνησιν. Ἀπειναντίας ἐδεῖξεν ὀλιγίστην διαθέσιν νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν φίλον τῆς, εἶπεν:

— Ὅχι, ὄχι, ἐσύ θὰ μου δώσης νὰ φάγω τὴ σούπα μου. Ἐσύ, ἐσύ! ὄχι αὐτὴ!

Καὶ ἐδεῖξε τὴν Βριγίταν με τὸν ἀντίχειρα ὑπεράνω τοῦ ὤμου τῆς, ἐκφραστικῶς ἄν ὄχι ἐπιχαρίτως.

— Δόστε μου τὸ παιδί, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Βριγίτα πρὸς τὸν κύριόν τῆς.

— Ὅχι, ὄχι, ἐσύ θὰ μου δώσης τὸ φαγί μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, σφίγγουσα τὸν λαϊκὸν τοῦ κ. Βῶρκε καὶ τρίβου-

σα τὸ τρυφερὸν μαγουλάκι τῆς ἐπάνω εἰς τὰς φαβορίτας του.

— Δέν μου δίδεις ἐδῶ τὴ γαλατόσουπα, Βριγίτα; ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ κ. Βῶρκε, με κάποιον δισταγμὸν.

— Μπᾶ! μὰ τί εἶνε αὐτά; ἐμούρμουρίσειε πολὺ σιγὰ ἡ Βριγίτα. Ἐπειτα ἐτοποθέτησε τὴν σουπιέραν εἰς ἕνα τραπέζι, πλησίον τοῦ κυρίου τῆς.

— Τώρα, Ροζούλα μου, φάγε τὴ σούπα σου, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε με τὴν πλέον θωπευτικὴν του φωνήν.

— Μὰ πρέπει νὰ μού, τὴν δώσης ἐσύ, ἀντίπεσαν ἡ Ρόζα, καὶ τὸ τρυφερὸν μα-

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔφαγεν ὄλην τὴν γαλατόσουπαν. (Σελ. 23, στ. γ')

γουλάκι ἐτρίφθη ἀκόμη δυνατώτερα εἰς τὰς φαβορίτας του.

Τί νὰ κάμῃ; τί ἄλλο ἠμυροῦσε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ὑπακούσῃ;

Τότε, με μυριάς ὄσας προφυλάξεις, ἐπῆρε μίαν χουλιάρειαν ἀπὸ τὴν ὠραίαν καὶ παχεῖαν γαλατόσουπαν, τὴν ἐφύσησε, καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ κόκκινον στοματάκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ ὡς ῥάμφος πτηνοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ρόζα ἔφαγεν ὄλην τὴν γαλατόσουπαν, ἔμε πολλὴν ὄρεξιν, ἔπειτα ἐστάθωσε τὰ παχουλά γέρακα τῆς καὶ εἶπε:

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για το ωραίο γεύμα της Ρόζας!

Μόλις έτελειώσε την παιδικήν αυτήν προσευχήν, ο κ. Βώρκε, άκουσίως και εκπληκτόμενος ο ίδιος διά τὸ κίνημά του, απέθεσε φίλημα εἰς τὸ ξανθὸν κεφαλάκι. Ἄλλ' ἂν ἐξεπλάγη αὐτός, τὸ κοράσιον ὅμως, τὸ καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων του, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν. Ἦτο βεβαίως συνειθισμένον νὰ ζῆ με φίλιὰ καὶ με χάδια, καὶ τα ἔδεχετο ὡς λατρείαν ὀφειλομένην.

[Ἔπειτα συνέχεια]

ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΚΥΜΑ

Σπάζει τὸ κύμα φοβερό,
Πάνω ἐπὶ βράχο τὸ γερρό,
Κι' ἔτσι τάνοιγε μὲ καιρό.
Σπηλιά μεγάλη ἐπὶ πλευρό.

Σιγὰ-σιγὰ, μὰ προχωρεῖ
Καὶ ἡ κακία ἡ δολερή,
Καὶ τὴν καρδιά τὴν πειδ γερή
Νὰ καταστρέψῃ εἰμπορεῖ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΝΘΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

σε τὴν νῆσον Οὐγγύην, τὴν περιβρεχόμενην ὑπὸ τοῦ πελάγους τῆς Μάγχης, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ὀσβέρμης, τὴν χειμερινὴν διαμονὴν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας, τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης, 9 Ἰανουαρίου, ὥρα 6, 30', συνέβη γεγονός μέγα: Γραῖα ὀγδοηκοντοῦσις, μήτηρ καὶ μάμμη, ἐπὶ κλίνης περιστοιχομένης ἀπὸ τὰ τέκνα της καὶ ἀπὸ τὰ ἐγγόνια της, ἐπρόφερε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς τὴν τελευταίαν της λέξιν « χαίρετε! » καὶ ἀφῆκεν ἡρέμα τὴν ὑστάτην πνοήν.

Ἦτο ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν, ἀποθνήσκουσα μετὰ βασιλείαν ἐξήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, μίαν τῶν μακροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων ἀπὸ ὅσας ἀναφέρει ἡ Ἱστορία!

Καὶ ἡ εἰδησις, διαδοθεῖσα μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ ἤλεκτρισιμοῦ ἀνὰ τὴν ὕψηλον, κέκθισε τὴν ὑψηλίαν εἰς πένθος. Ἦ ἔκφρασις, ὅχι, δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Οὐδέποτε ἀγγέλμα θανάτου εὔρεν ἀπήχθῃσι λυπῆς καὶ συμμετοχῆς ἐπὶ με-

γαλητέρας ἐκτάσεως τοῦ πλανήτου μας, διότι, ἂν ὑπῆρξε καὶ ἄλλοτε ποτε Κράτος τόσῳ μέγα, τόσον εὐρύ καὶ πολυάνθρωπον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὄποιον συνήγου ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῆς ἡ ἀποθαλοῦσα Βασίλισσα, — ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ κεφαλῆς τοιοῦτοῦ ἀγανθοῦς Κράτους ἐστάθη ἡγεμὼν τόσον χρηστός, τόσον ἐνάρετος, τόσον ἄξιος σεβασμοῦ καὶ λατρείας, ὅσον ἡ Βασίλισσα Βικτωρία.

Διὰ τοῦτο τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ της ὑπῆρξεν ὄχι μόνον παγκόσμιον, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινές. Ἀπὸ τῆς Εὐρώπης μέχρι τῆς Ὠκεανίας, καὶ ἐπὶ τῶν πέντε Ἠπείρων, ὅπου ὑπάρχουν κτήσεις καὶ ἀποικίαι βρετανικαί, ὅπου ὑπάρχουν ὑπήκοοι καὶ ὑποτελεῖς τῆς Ἀνάστης, ἐκατομμύρια καρδιῶν ἐπόνεσαν, ἐκατομμύρια ὀφθαλμῶν ἐδάκρυσαν. Τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο πένθος, — τὰ συλλυπητήρια τηλεγραφήματα, αἱ ἐπίσημοι ἐπισκέψεις, τὰ μνημόσυνα, αἱ μεσίσεις σημαίαι, τὰ μελανὰ κρέπια, οἱ κανονισμοὶ, καὶ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἰς ἄλλας περιπτώσεις εἶνε ἐπιβεβλημένα μόνον ὑπὸ τῆς ἐπιμοτυπίας καὶ δὲν ἐκφράζον τίποτε, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐξέφραζον λύπην ἐγκάρδιον, συμπάθειαν ἀληθινήν. Λαοὶ πάσης φυλῆς, καὶ παντὸς χρώματος, καὶ πάσης γλώσσης καὶ παντός πολιτισμοῦ, ἀπὸ τῶν πολιτῶν Ἀγγλῶν μέχρι τῶν βαρβάρων καὶ ἡμιαγρίων ὑποτελετῶν, ἐξεδήλωσαν πένθος κατὰ μυστρίους τρόπους, ἕκαστος σύμφωνα μετὰ τὴν φύσιν καὶ τὰ ἔθιμά του, ἀλλ' ὅλοι ἐπίσης βαθύ καὶ εἰλικρινές. Καὶ ὄχι μόνον οἱ ὑπήκοοι καὶ οἱ ὑποτελεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ξένοι, φίλοι ἢ ἀντιπῆλοι, καὶ ἐχθροὶ ἀκόμη, συνεμερίσθησαν τὸ πένθος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους.

Καὶ ἤθελε σήμερον νὰ σας κόμω τὴν σκιαγραφίαν, νὰ σας δώσω τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς μεγάλης, τῆς κραταιᾶς καὶ λατρευτῆς αὐτῆς Βασίλισσης, τῆς ὁποίας ὁ θάνατος, ὁ ἐνδοξὸς ὅσον καὶ ἡ ζωὴ, συνεκίνησεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐπροκάλεσε τοιαύτας ἐκδηλώσεις. Ποῦ ἀρά γε νὰ ἦσαν τὰ προτερήματα τῆς γυναίκας; ἡ ὁποία ἠγαπήθη, ὅσον δὲν ἀγαπῶνται συνήθως οἱ ἡγεμόνες, καὶ ἡ ὁποία, μολοντοὶ καθημένη εἰς ἓνα τὸν ἰσχυρότερον θρόνον τοῦ κόσμου, εὖρος μέχρι τέλους ἀγάπην, λατρείαν ἀληθινήν, καὶ περιστοιχῆθη, ζωσα καὶ νεκρά, ὄχι ὑπὸ κολάκων ἀλλ' ὑπὸ φίλων πιστῶν;

Πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶχε πολὺ μέγαλα προτερήματα, πολὺ μεγάλας καὶ θαυμαστὰς ἀρετὰς, ὥστε νὰ θεωρῆται γενικῶς ἀνταξία τῆς ὑψίστης θέσεως τὴν ὁποίαν κατέειχε, καὶ ἀνώτερον τῆς θέσεως ταύτης, αὐτὸ δὲ ἀτομῶν της. Μὴν ἦτο σοφὴ; μὴν ἦτο μεγαλοφυῆς; Μὴν ἦτο ἐπὶ τέλους ὠραία; Τί;

Ὅλα αἱ ἐφημερίδες, ὅλα τὰ περιοδικὰ

καὶ τοῦ κόσμου γέμουσιν ἀπὸ ἄρθρα, βιογραφίας, χαρακτηρισμοῦς, ἀνέκδοτα τῆς βασιλείας Βικτωρίας. Ἀνεγνώσα πάρα πολλὰ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ἐνεθυμήθην ὅσα σχετικά ἔτυχε νὰναγνώσω καὶ ἄλλοτε. Ποιηταί, συγγραφεῖς, πολιτικοὶ, διπλωμάται, δημοσιογράφοι. Ἐγραψαν πολλάκις ἐγκώμια καὶ χαρακτηρισμοῦς τῆς Βασίλισσης Βικτωρίας. Ἠξεύριστε ὁμῶς ποῖος τὴν ἐχαρκτήρισε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους, ποῖος κατήρχυνεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς, ἐπαληθεῶν ἀκόμη μίαν φοράν τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀποστόλου ὅτι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταίσχῃ;» Ὁ Μία γυνὴ, ὄχι συγγραφεῖς, ὄχι ποιητρία, — μία ἀπλοϊκὴ γυνὴ τοῦ λαοῦ, μία ὑπερέτρια τῶν ἀνακτόρων. Αὐτὴ ἔδωσε τὸν ὠραιότερον, τὸν τελειότερον χαρακτηρισμὸν τῆς Βασίλισσης, τὸν χαρακτηρισμὸν, ὁ ὁποῖός μου ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅλους, καὶ τὸν μόνον τὸν ὁποῖον θὰ σας μεταδώσω.

Λοιπόν, ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶπε μίαν φοράν περὶ τῆς Βασίλισσης Βικτωρίας: «Ἔἴνε τόσον καλὴ, ποῦ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἦτο καὶ σύζυγος ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου.»

Σὰς κάμνει ἐντύπωσιν αὐτὸς ὁ ἀρετῆς χαρακτηρισμὸς; Φαντάζεσθε, ἀλήθεια, πόσον, μὰ πόσον κ α λ ἡ ἔπρεπε νὰ εἶνε, διὰ νὰ τὴν κρίνῃ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη τοῦ λαοῦ, ὡς καλὴν σύζυγον ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου;

Νομίζω, ὅτι δυσκολεύεσθε ὀλίγον νὰ το ἐνοήσετε, καὶ θὰ σας ὑποβοηθήσω. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἰσχύς, τὸ μεγαλεῖον, κρύπτουν πολλάκις τὰ ἐλαττώματα, σκεπάζουν τὴν ἀπουσίαν πραγματικῶν ἀρετῶν, — τοῦλάχιστον διὰ τὸν κόσμον. Τοῦτο ὁμῶς δὲν συμβαίνει διὰ τὸν πτωχόν, τὸν ἀνίσχυρον. Αὐτὸς διὰ νὰ ζῆσῃ, νὰγαπήθῃ, νὰ ἐκτιμηθῇ, εἶνε ἀνάγκη ἀτομικῶν προτερημάτων, ἀξίας πραγματικῆς. Ἦ ὑπερέτρια λοιπόν, ἡ ὁποία ἐκρινεν οὕτω τὴν βασίλισσαν, τί ἔκαμε; Μὲ μίαν της φράσιν, τῆς ἀφῆρεσε πρὸς στιγμὴν τὸ σκήπτρον, τὴν ἐξέδωσε τῆς πορφύρας, τῆς λάμψεως τοῦ στέμματος, — ἡ ὁποία εἶνε πολλάκις ἀπατηλὴ, — καὶ μὰς τὴν ἔδειξεν ὡς ἀνθρώπον, ὡς γυναῖκα. «Ἔἴνε, εἶπε, τόσον καλὴ, ὥστε ἠμποροῦσε νὰ τὰ β γ α λ η π ἔ β ρ α καὶ ὡς σύζυγος ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τον κάμῃ εὐτυχῆ, καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι της με φρόνησιν καὶ με οἰκονομίαν, καὶ νὰναθρέψῃ τὰ παιδιὰ της, καὶ νὰ τα κάμῃ καλὰ καὶ χρησιμὰ εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰγαπᾶται ἀπὸ ὅλους. Δι' αὐτὰ ὅλα χρειάζονται σπουδαῖα προτερήματα, καὶ τὰ προτερήματα αὐτὰ τὰ ἔχει τὸ παραπάνω ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Μὴ βλέπετε ποῦ εἶνε βασίλισσα; ἠμποροῦσε ἐξαίρετα καὶ νὰ μὴν εἶνε τίποτε δὲν θὰ ἔχανε. Ἐρωτήσετε ἐμὲ πού τὴν ξεύρω ἀπὸ κοντὰ πού τὴν εἶδα εἰς τὸ σπίτι της...»

Τοιαύτη ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Ὅχι ὠραία, ὄχι, σοφῆ, ὄχι, μεγαλοφυῆς. Ἀλλ' ἀγαθὴ, ἀνεπίδεικτος, εὐσεβὴς, ἐλεῆμων, ἀπλοϊκὴ, συνειτ, πρότυπον συζύγου, μητρὸς καὶ μάμμης. Διὰ τοῦτο τὴν ἠγάπων, τὴν ἐλάτρευον, τὴν ἐσέβοντο τόσον. Θὰ τὴν ἠγάπων ἐπίσης καὶ θὰ τὴν ἐσέβοντο, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἀκόμη βασίλισσα.

Σὰς ἀσπάσομαι

ΦΑΙΔΙΩΝ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ

Ὁ Μίμης καὶ ἡ Μιμίκα ἦσαν διδυμοί. Ἐμεναν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶχαν ἓνα σωρὸ ζῆλα: πρῶτα-πρῶτα τὰ δύο ἄσπρα ἀρνάκια, τὰ ὅποια τοῖς ἐχάρισεν ὁ μπαμπὰς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῶν ἔπειτα τὰ πέντε κουκλῖα τοῦ Μιμῆ μετὰ τὰ κόκκινα ματάκια τὴν ὄνθησαν τῆς Μιμίκας μετὰ τὰ ἐπτὰ κοποπουλάκια τῆς τοῦ δύο σκύλου Ἀζὼρ καὶ Ἀράπη, καὶ τέλος τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας: τὴν μεγάλην γάταν Λιλίαν καὶ τὴν κόρην της τὴν Ἀσπροῦλαν, ἡ ὁποία τῆς ὁμοιάζε τόσον πολὺ, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι βλέπεις τὴν Λιλίαν μετὰ τὸ κανοκιάλι ἀνάποδα.

Ἡ Μιμίκα εἶχεν ἀκόμη καὶ μίαν πολυμελῆ οἰκογένειαν κουκλῶν. Ἀλλ' ὁ Μίμης, ἂν καὶ ἦτο ὁ ἀνεγνωρισμένος ἰατρός των, συγκαταβαίνων κάποτε νὰ τὰς ἰατροῦν με χάπια ἀπὸ ψίγα ἄρτου, ὅμως τὰς ἐπεριφρονοῦσε, καὶ ὡς μεγάλον ἀγόρι ποῦ ἦτο, δὲν κατεδέχετο πάντα νὰ παίξῃ μαζί των.

Ἄλλ' ἦλθε περίστασις νὰ τὰς ἐκτιμῆσθαι περισσότερο καὶ τοῦτο συνέβη τὴν ἀξιοσημειωτοὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κούκλα Πόλλυ, — μία κούκλα ἀπὸ καουτσούκ, — ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς γατίτσας Ἀσπροῦλας. Καὶ ἰδοὺ τὰς:

Ἦπῆρχε πελωρία καστανέα πλησίον τοῦ ποταμοῦ, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καστανέαν αὐτήν, ἓνα μικρὸν κίσκι, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὰ παιδιὰ διὰ τὰ παιχνίδια των. Πρὸ ὀλίγου ἡ Μιμίκα εἶχε παραθέσῃ ἐκεῖ πολυτελέστατον συμπόσιον εἰς τὰς κούκλας της, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου ἡ Πόλλυ, ἡ πλέον φιλάσθενος ἀπὸ ὅλας, κατελήθη ἀπὸ δυνατὸν στομαχόπονον. Ἡ Μιμίκα τὴν ἐβγαλεν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ τὴν ἐξῆπλωσε μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι: ἔπειτα ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν ἰατρὸν Μίμην, διὰ νὰ της δώσῃ τὸ ἀπαραίτητον ἰατρικόν.

Μόλις ἐφυγεν αὐτὴ, νὰ ἡ γάτα Λιλίαν μετὰ τὴν Ἀσπροῦλαν της. Ἄμα εἶδαν τὴν Πόλλυ, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο, ὁ λωδιόλου ἀκίνητη, ἡ Λιλίαν ἐστάθη, ἔπειτα, ὄχι χωρὶς πολλὰς προφυλάξεις, ἐπλησίασε, τὴν ἐμίρισε, τὴν ἐσκούντησεν ἐλαφρὰ μετὰ τὸ ποδάρι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐβεβαίωθη ὅτι ἦτο ὄλιγον ἀκίνδυνος,

καὶ ὅτι ἡ Ἀσπροῦλα ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μόνη της, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Τότε ἐσύστησεν εἰς τὴν Ἀσπροῦλαν της νὰ εἶνε φρόνιμη καὶ νὰ μὴ πλησίασῃ κατὰ θόλου τὸ νερόν, διότι αὐτὴ θὰ ἐπῆγαινε ὀλίγον νὰνακαυθῆ. Ἐμῆλκε λοιπόν εἰς τὸ κίσκι, ἐξῆπλωθῆ ἐλαφρὰ εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς μεγάλης κούκλας, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβύθισθη εἰς γλυκὺν ὕπνον καὶ εἰς γλυκώτερα ὄνειρα, — διότι ὠνειρεθετο τὰ παχύτερα καὶ ὀρεκτικώτερα ποντικία τοῦ κόσμου...

Ἡ Ἀσπροῦλα ἤρχισε νὰναπομονῆ. Ἀφ' οὗ ἐκινήθησεν ἀρκετὰ μίαν ἢ δύο πεταλούδας, ἀφ' οὗ ἐκινήθησεν τὴν οὐράν της τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τοὺς γύρους τῆς ἦλθε ζάλη, ἐκάθησε, καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεταί τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ.

Εἰξεύριστε ὁμῶς, ὅτι ὅταν οἱ μικροί, — καὶ τὰ γατάκια ἀκόμη, — δὲν ἔχουν τίποτε ὠρισμένον νὰ κάμουν, συγχὰ ἐπινοοῦν κάποιαν τρέλαν. Αὐτὸ συνέβη τῶρα καὶ μετὰ τὴν Ἀσπροῦλαν. Ἦρχισε νὰ χορεύῃ τριγύρω εἰς τὴν Πόλλυ, καὶ νὰ ὀρμᾷ κάθε τόσον ἐπάνω της, καὶ νὰ κτυπᾷ μετὰ νύχια της ἓνα κόκκινον φιδόγκον ποῦ εἶχεν εἰς τὸ κεφάλι. Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν φιδόγκον αὐτὸν ἐχώθησαν τὰ μυτερὰ νύχια τῆς γατοῦλας τόσον βαθειά, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τα βγάλῃ ἀμέσως, καὶ καθὼς ἐφευγ, παρέσυρε καὶ τὴν Πόλλυ ἀρκετὰ μακρὰ εἰς τὸ χορτάρι. Πολὺ περιέργον αὐτὸ! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! θὰ ἐζητηνοῦσεν ἡ Πόλλυ; θὰ ἤθελε νὰ παῖξῃ καὶ αὐτὴ;

Καὶ ἡ Ἀσπροῦλα ἀπεφάσισε νὰ ξαναρχίσῃ. Νέα ἐφοδὸς νέον γάντζωμα τοῦ φιδόγκου μετὰ τὰ νύχια, νέον τράβηγμα τῆς κούκλας πάρα κάτω.

Μὰ τί εὐμορφον ποῦ ἦτο αὐτὸ τὸ παιχνίδι! Ἡ Ἀσπροῦλα ἦτο κατενθουσιασμένη! Δὲν ἐβλέπε πλέον ἐμπρός της, παρὰ τὸν κόκκινον φιδόγκον, τὸν ὁποῖον εἶχε καταξέσχισῃ. Καὶ δὲς του ἐτραβοῦσε τὴν ἐλαφρὰν καὶ ἀτυχῆ Πόλλυ πάρα κάτω... καὶ πάρα κάτω... καὶ πάρα κάτω... ἔως δτου... μπλοῦμ! πάρ'τες καὶ τὲς δύο μέσα εἰς τὸ ποτάμι!

Ἦτο ἐξαφνικόν, διότι ἡ Ἀσπροῦλα, εἰς τὴν μέσθον τοῦ διασκεδαστικοῦ παιχνιδίου, εἶχε ξεχάσῃ καὶ τὸν ποταμόν, καὶ τὰς συστάσεις τῆς μητέρας της, καὶ ὅλα... Ἐποθήθη πάρα πολὺ ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ κρῦν νερόν, — ξεύριστε δὰ πόσον τὸ φοβοῦνται ἡ γάτες! — καὶ ἐπιάσθη ἀπελπισμένη ἀπὸ τὸ φρέμα τῆς Πόλλυ, μισουλίζουσα, ξεφωνίζουσα σπαρακτικῶς.

Ὅστε ἡ Πόλλυ, οὕτε ἡ Ἀσπροῦλα δὲν ἤξευραν νὰ κολυμβοῦν. Εὐτυχῶς ὁμῶς ἡ Πόλλυ ἐπέπλευσεν, καὶ ἡ Ἀσπροῦλα, χωρὶς βαθεῖα τὰ νύχια της; εἰς τὸ φρέμα, κατῶρθωνε νὰ στέκεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μίμης καὶ ἡ

Μιμίκα ἐπέστρεψαν μαζί. Ἦκουσαν τὰ ξεφωνητὰ, ἔτρεξαν εἰς τὸ ποτάμι, καὶ εἶδαν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα...

Τί νὰ κάμουν; Ἡ ὄχθη ἦτο ἀπόκρημνος, καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ καταβοῦν, παρὰ μετὰ κατακλύσιμα, ὅπως ἡ Πόλλυ καὶ ἡ Ἀσπροῦλα. Ἐπειτα τὸ νερόν ἦτον βαθύ... ἔπειτα δὲν εἶχαν καιρὸν διὰ χάσιμον... Ὁ Μίμης ἔτρεξεν εἰς τὸ κίσκι, ἀρπάξῃ μίαν μακρῶν σαπίδα, ἡ ὁποία τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς γέφυρα, ὅταν ἐβρεχε, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ὄχθην, ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω εἰς τὸ νερόν. Τότε κατέβη σιγὰ-σιγὰ μετὰ μωρίας προφυλάξεις, ἐσκυφεν, ἀπλώσεν ὅσον ἠμποροῦσε τὸ χεῖρι του καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ νερόν τὴν Πόλλυ καὶ τὴν Ἀσπροῦλαν, χωρὶς νὰ τὰς χωρίσῃ, διότι ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ γατίτσα ἦτο σκαρφαλωμένη εἰς τὸ φρέμα τῆς κούκλας. Ἐπειτα, σφίγγων τὸ διπλοῦν ἀλλ' ὄχι βαρὺ φορτίον ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀνέβη τὸν ἐπικίνδυνον ἀνήφορον καὶ παρέδωσε τὰς δύο ἀτυχεῖς εἰς τὴν Μιμίκαν, ἡ ὁποία ἐπέριμεγεν ἐναγωνίως, ἐν ᾗ ἡ Λιλίαν, προστρέξασα κατόπιν ἐορτῆς εἰς τὰς κραυγὰς τῆς θυγατρὸς της, ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς τρέλλῃ.

Μολοντοῦτο, οὕτε ἡ γάτα οὕτε ἡ κούκλα εἶχαν πάθῃ τίποτε σπουδαῖον. Τὰς μετέφεραν γρήγορα εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ἡ Ἀσπροῦλα ἐξεστάθη εἰς τὴν φωτιάν καὶ παρηγορήθη γρήγορα μετὰ ὀλίγον γάλα, ἡ δὲ Πόλλυ ἐδέχθη τόσας ὑπερβολικὰς περιποιήσεις καὶ τόσα χάδια ἀπὸ τὴν μητέρα της, ὥστε ἂν ἦτο ἄλλο παιδί, βέβαια θὰ διεφθείρετο καὶ θὰ ἐγαλοῦσεν. Ἄλλ' ἡ Πόλλυ περιωρίζετο νὰ χαμαγελά μακαρίως. Μάλιστα ἡ καλὴ τῆς ὄψις ἔκαμε τὸν ἰατρὸν Μίμην νὰποφανθῆ, ὅτι τὸ κρῦν ἐκαίον λουτρόν τὴν ὑφέλησε, ὅτι ὁ στομαχόπονος τῆς ἐπέρασε καὶ ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἀπὸ χάπια.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀσπροῦλαν, — ἡ ὁποία, καθὼς εἶδατε, ὄφειλε τὴν ζωὴν της εἰς τὴν Πόλλυ, — πολὺν, πάρα πολὺν καιρὸν ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἀπέκτησε καὶ αὐτὴ γατάκια, συγχὰ τοῖς διηγήθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ τὰ διδάξῃ δύο πράγματα: Πρῶτον νὰ μὴ πειράζουσι ποτὲ τὰς κούκλας, καὶ δευτέρον νὰκούουσι πάντοτε τὰς συμβουλάς τῆς μητέρας των.

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Πέτρος εξομολογούμενος :
— Σήμερον κρυπτα τον Άλεκο μας . . .
— Και γιατί ;
— Γιατί . . . έχασα πως θα εξομολογηθώ !
Έστίασε από της Σοφίης Κόρης.

Μία άπορία της Άστιακής Μούσης :
— Πατέρα, τό περουνί κάνει σπύρο ;
— Τι άνοησίες λέγεις ;
— Μα . . . τότε λοιπόν γιατί λέγουν περονο-
σπύρος ;
Έστίασε από της Σοφίης Γ. Ίγγληση

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑ
ΠΡΟΣ ΑΥΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε πού εγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταί
διά του Ξεσπαθώματος, εκδίδεται και έν φύλλον
« Διαπλάσις » δωδεκάσελιδον, άντι του συνή-
θους δικαστέλιου. Είς πάντα Ξεσπαθώματα, εκ-
τός του Δώρου, απονέμονται και τόσα Έθώμα,
όσοι είνε οι ύπ' αυτού εγγραφέτες συνδρομη-
ταί.]

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

[Οί 40 τού παρόντος δωδεκάσελιδου φύλλου.]

Υπόλοιπον περιουσία Ξεσπαθώματος & συν-
δρομηταί 18, εγγραφέτες υπό των αναφερομέ-
νων είς τό τέλος του Ε' Δελτίου του Ξεσπαθώ-
ματος (Διάπλασις 1900, σελ. 401).

Απόδω της Έρήμου, (έξεσπάθωσε και ενέ-
γραψεν 8 συνδρομητάς) Ρόδου τού Απριλίου
(1), Φαιήμη (2), Εμίμη Τ. Τολιουαύλου
(1), Ασηρο Πορτοκαλί (1), Νικόλαος Γρη-
γοροπούλος (1), Ματθαίος Η. Σταμούλης (1)
Πατριώτης Κ. Τάλας (2), Αντιγόνη (1),
Σύλλογος Αλεξανδρείας «Νεότης» διά του Α-
ταβύριον Ρόδου (1), Είρηνη Δ. Σκουρόν (2)
και Γεωργίος Χρηστάκης, (1). Τό όλον νέοι
συνδρομηταί 40.

Υπόλοιπον άκόμη εγγεγραμμένοι διά του
Ξεσπαθώματος και άλλοι 25 συνδρομηταί, ώστε
υπολείπονται να εγγραφούν άκόμη 15, διά να
εκδοθή και δεύτερον φύλλον δωδεκάσελιδον.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΒΟΧΟΝ τό πρώτον φύλλάδιον του 1901 ! —
μού γράφει ο Μικρός Αθηναίος — μου ήρθε
δέ άκόμη πού πολύ, διότι έκέρδινα ένα σ'όχημα,
πού είχα βάλει με τον φίλον μου Γυδία. Και ή-
δου πως ; Πρώ της έκδόσεως του φύλλου, είχα
μεν κάμη και οι δύο από ένα ύποθετικόν κατά-
λόγον των περιεχομένων του, και ο ίδιος μου
εβόνην ή ακριβέστερος. Είχα μαντεύσει π : γ :
ήτι ο κ. Φαίδων θα μας έγραψε διά τον Νέον
Αίωνα, ότι ο Ανανίας θα μας παρουσίαζε την
έκπληξίν του, ότι θα ήρχιζεν ή Μάρθα τον νέον
της Φασουλάκη, ότι θα έδημοσιεύετο μία εικόνα
βραβευμένου κτλ. Μόνον είς την Μαγικήν Εικό-
να άπέτυχα, διότι ένόμισα ότι θα ήχη και Μα-
γικήν Εικόνα. Καί έν άλλο άόχημα δέν ήτο δυνα-
τόν να ύποθέσω ότι τό δεύτερον μυθιστόρημα,
θα μου ήρθε περισσότερο άκόμη και από τον

ε Θαυμάσιον Όρενήιον. « Μα τί όραία πού άρ-
χίζου αυτάί α ! « Άνεψιά του κ. Βώρκε ! — Πού
νά ίδης και τί όραία πού τελειώνουν ! . . .
Σήμερον, άγαπητοί μου φίλοι, ος παρυσιά-
ζω δύο νέους συνεργάτας, ένα ποιητήν και μίαν
ποιητριά — την δεσποινίδα Άράδνην (δέν εί-
νε ψευδώνυμον, είνε εδωμά της.) και τον κ.
Ανατόλιον Κ. Κ. Δέν ελεύθετε ποίαι είνε, και
όμως τους γνωρίζετε, διότι και οι δύο είνε χθε-
στίνοι σας συνάδελφοι, και πολλάκις συνηνέθητε
μετ' αυτών και είς τους Διαγωνισμούς και είς
την Αλληλογραφίαν, και είς τά Μικρά Μυστικά
Από τούδε θα τους γνωρίσετε και ως ποιητάς,
διότι έχω έγκριση από 15 — 20 ποιήματα
του καθενός, τό όποια θα δημοσιεύουν όλλον
κατ' όλιγον είς την Διαπλάσιν. Μού έσπελλαν
έκείστοι τό δοκίμιά των, έχε βεβαία διά να
τα δημοσώσω, αλλά διά τάς είνε τήν γνώ-
μην μου. Μού έκαμαν έντύπωσιν τά πρωτόλειά
των, διότι έβλεπα είς αυτά και τέχνην και έμ-
πνευσιν. Τους ενθάρρυνα να εξακολουθήσουν,
τοίς υπεσχέθην ότι μίαν ήμέραν θα γίνουσι συνερ-
γάται μου. Καί εξακολούθησαν, και έγραψαν
πραγματικώς όραία, και σήμερα είμαι είς θέσιν
να έκπληρώσω την ύποσχέσιν μου, δημοσιεύουσα
τά έργα των. Είμαι βεβαία ότι θα σας άρέσουν.

Τας εύχάς των διά την Πρωτοχρονιάν μου ή
στειλαν είς όραία πολυτάλα ή κάρτας και οι έξής :
τοίς όποίους εύχαριστώ θερμάτα : Άδρα της
Κερκύρας, Κεντρί, Α. Α. Φιλίππιδης, Γαρ-
δένια της Μαγνησίας, Καταρομάλλου, Δια-
φροσθέντα Έλίς, Μελαγχρονή Έλληνική,
Κυκλαδίτης, Χαλιμά, Χρυσόφορος Φλώβ,
Ασπρο Κάρβουνο, Φίλιπ-Φλάκ, Μαγική Βί-
κων, Απασία Ίγγληση, Παρνασσός, Μαρι-
μίον Φύλλου, Έδελευίδης (μού έστειλαν μίαν
κίτριαν πού έχει όλους τους Ευέλπιδας) Μαρίο
Ασλάνη, Ιωνάε Γ. Ιωνάε, Απόλλων Μου-
ρηγιότης, Αλέκη Ι. Καστρισιόν, Έλληνική
του Βορρά, Χωλός Διάβολος, Παρασκευά
Γ. Τσουβαλετή, και ένας πού δέν είχε εδωμά
του γραμμένον είς την κάρταν.

Έπειδή, ένεκα των καθήκων, λαμβάνω πο-
λύ άργά τας έπιστολάς του Έξωτερικού, άν ύ-
πάρχουν και άλλαι κάρται καθυστερήσασαι, θα
τας αναφέρω είς τό προσεχές. Καί κάλιν τας εύ-
χαριστίας μου.
Μελαγχρονή Έλληνική, πολύ μ' έλύπησεν
ή άναγγελία των άλληκαλλήλων αυτών δυστυχη-
μάτων. Εύχομαι από καρδίας νά ακτήση τάχι-
στα τήν υγιειάν του ο κάρλος σου μπαμπάς. Είς
την έρώτησιν σου απαντώ, ότι είμφορείς και τό-
ρα να στείλεις τεράδια είς τους προτεινέντας,
άν είσαι βεβαία ότι εξακολουθούν να είνε συν-
δρομηταί, δηλαδή άν τους βλέπεις και είς τά
φυλλάδια του 1901. Αυτό συνιστώ έν γένει και
είς τους προτεινέντας ανταλλαγάς Μ. Μυστικών
να προσέχουν δηλαδή να μη αναφέρουν ψευδώνυ-
μα έκ του περιουσιού τόμου, άν δέν τά βλέπουν και
είς τον έφτερινόν, διότι τιθάνον οι συνδρομηταί
αυτοί να άπεχώρησαν, και τότε ή πρότασις γίνε-
ται είς μάτην.

Ευχάριστος — μου γράφει ή Κοινηλίτις Κί-
θων, — σου άποστέλλω σήμερα μίαν δραμμήν
διά τό ταμίον των Άπώνων, και είς τό έξής θα
πρατώ πάντοτε 10 λεπτά από τά περιετώ έξοδα,
και άμα γίνεσαι έν μικρόν ποσόν, θα σου τό στέλ-
λω διά τό Ταμίον. Θεωρώ έμάντην εύτυχή, ό-
σάκις δύναμαι να φαίνωμαι χρήσιμος. Εύγε,
εύγε, φίλη μου ! Σου έκαμες τό καθήκόν σου προς
τους πτωχούς μας — αλλά τό θλιβερόν είνε, ότι μετ'
όλην μου την θερμήν παράκλησιν, άν δέν του έκαμαν
όλοι. . . Διατί άρά γε ;

Από (άρθ. 2) λάθη είς τον Διαγωνισμόν των Λύ-
σεων μου έκαμαν ο κ. Ανανίας Α'. Έθεσεν έκ-
τός Διαγωνισμού τον Απόγονον του Νέστορος,
έν ώ όχι αυτός, αλλά ο αδελφός του είχε λάθη τό
ύδιον βραβείον είς τον προηγούμενον Διαγωνισμόν
(έπομηνως θεωρώ ως βραβευμένα και τον Από-
γονον του Νέστορος και τω έστειλα τον τόμον
τον όποιον έκτάκτου να λάθη, δηλαδή ο κ. Α-

νίας μ' έκαμε να δώσω τέσσαρα Τρίτα βραβεία
άντι τριών.) Β' έγραψεν ότι ή Γαρδένια της
Μαγνησίας είχε μόνον 12 λέξεις, έν ώ τό κα-
ρίτσι είχε 42 [2Ε]. — Όρίστε τώρα Τί του κά-
μνετε είς τό χαριτωμένο αυτό ψυχογιού ;
Κρίμα τό μπό του !

Αλαρίς του Ζεφύρου (**) δέκτον τό νέον σου
ψευδώνυμον. Εύχομαι να γίνη καλά ο μπαμπάς
σου. Την πληροφορίαν έκείνην δέν δημοσιεύω,
διότι δέν γνωρίζω περί τίνος πρόκειται.

Ιωνάν Κρίνον (Ε. Τ.) αυτό τό ψευδώνυμον
σου έκλέγω. Αν όμως να γίνη λάθη και άλλοτε
ψευδώνυμον, όραίσεις να μου στείλεις μίαν δραμ-
μήν διά την έλλάδα. Χάρω πού σ' εύχαρι-
στησαν τόσο οι παλαιοί μου τόμοι. Τώρα έτοι-
μάζεται ή Ένδεκάτη Κυριακή.

Ταρομάγε [2Ε] διά την όραίαν έπιστολήν.
Και άμφιβάλλεις ότι θα γίνης πολύ δυνατώτερος
τόρα, πού σου έφερν ο αδελφός σου τάπατο-
μένα όργανα, διά να κήμης γυμναστικήν; Έδω
είς τάς Αθήνας, άρτου είσχηθη ή γυμναστική
και άγενικεύθη, βλέπεις τά παιδιά και τά χαιρέ-
σαι. Μικρά Έρακλείς είνε δια !

Ναι, Μικρή Γυμνασιόπαι, έχεις δικαίον να
χαιρέσαι τόσον, διότι φέτος έχομεν μυθιστόρημα
του Βέρν. Ο « Θαυμάσιος Όρενόκος » θα σας
παρουσιάση έκπ' ήξει, τάς όποιας κανέν μυθιστό-
ρημα έως τώρα δέν παρουσίασεν. Είνε έκτάκτως
περιπετειώδες και πάρα πολύ ψυκινγικόν.
Πρέπει όμως να τον διαβάξτε με προσηχήν και
με ύπομονήν, διότι τά έργα του Βέρν είς την άρ-
χήν είνε δύσκολα. Έπειτα όμως ο κήπος πόσον
ανταμείβεται ! . . . Ός προς τάς « Άνεψιάς του κ.
Βώρκε » άρχει να σας είνω, ότι τά γραφεία του
άγγλικού περιοδικού, είς τό όποϊον έπροσώθησο-
σέθη, έποιορήθησαν μίαν ήμέραν κατά γράμμα
από τους ιεραούς άναγνώστους, άνωπομονούντας
να μάθουν τί απέγινεν ή ήρωίς ! — Ηρωίς δέ εί-
νε ή μικρούλα, την όποιαν άγνωρίσατε από τό Δ'
Κεφάλαιον, και ή όποια, μεγαλόνομος, έχει την
παραδοξότεραν ιστορίαν του κόσμου !

Δέν έπρόκειτο περί βραβείου, Συριανό Λου-
κομήν, άλλ' έδημοσιεύσα απλώς την φιλογραφίαν
του Αγγυρολογιώτατου χερν περιεργίας. Ο-
μολογώ όμως ότι και ή ιδίαν σου φιλογραφία εί-
νε έφαιμύλις της του Αγγυρολογιώτατου, και
ίσως άνωτέρα, και βεβαίως θα την έδημοσιεύω,
άν μου την έστειλλες σύ πρώτος. Διαγωνισμός
φιλογραφίας δέν είνε δυνατόν να γίνη, έχι μόνον
δι' έλλησιν συναγωνιστών, αλλά και διότι θα ήτο
όλους διόλου άσκακος.

Χρυσή Αϊών (Ι. Π.) δέκτον τό νέον σου ψευ-
δώνυμον. Οι τόμοι 97 και 98 έστέλλω.
Σήμερον ή Αίγιναία Αθηνα [2Ε] δι' όραι-
στάτης έπιστολής, μου καταγγέλλει ότι άπέκτη-
σεν άνεψία, είς τό όποϊον, την τρίτην ήμέραν
από της γεννησεώς του, μεταβλήθη είς Μοϊραν,
τό ηυχρήν τρία πράγματα : α) να ήσχη εύτυχής
είς όλην του την ζωήν. β) να γίνη έξίς Έλλην
και γ) . . . να διαπρήξη ως συνδρομητής της
Διαπλάσεως. — Ε, φάναι να όμοιάση της θε-
τασας του.

Γλυκύεργος Σελήνη (Μ. Μ.) σου έχρινω
τό προτιμώμεν ψευδώνυμον προς άντικατάστα-
σιν του παλαιού. Χάρην Αδωναν και Μ. Μυ-
σικά σου έστειλα. Δέν άμφιβάλλω ότι φέτος θα
χαλάσχη τον κόσμο !

Διαφροσθέντα Έλίς [Ε] διά την όραίαν έ-
πιστολήν. Σ' εύχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα
και δέν άμφιβάλλω ότι ο νέος μου φίλος, του ό-
ποίου έκλέγω σήμερα ψευδώνυμον, θα είνε άξιος
πάσης αγάπης. Έλαβα και τό μπλιτσάκι σου,
και έφρόντισα να σου ταχυεστάλ ή ό φύλλον, τό
όποϊον έθυγε να λάβης σχισμένον. Τά εύσημα
των νέων Ασκήσεων, δέν σημειώθουν όλα μαζί
είς τάποτελέσματα του Διαγωνισμού.

Χωλός Διάβολος, [2Ε] βεβαίως είχα αισθανθή
πολύ την έλλειψίν σου, άλλ' ίδου ότι με άποή-
μιανίεις με την όραϊαν αυτήν έπιστολήν. Όλοι
σ' εύχαριστούν, και ιδιαιτέρως ή Κική διά τά
γραμμάτισμα. Μα δέν φαντάζουσι την χαρήν

της. Είς τό αδελφάκι, είς την μάμμην, είς όλους
εύχας και άσπασμούς.
Έλληνική Φαγή (Α. Κ.) δέκτον τό νέον
σου όραϊστικόν ψευδώνυμον. [2Ε] διά την ό-
ραϊαν έπιστολήν.

Και τό ίδιον σου Ψάρα Αίολο (Κ. Ν.) δε-
κτόν. Σου έστειλα ότι έκήσπας και σε συγ-
χωρώ πρόθυμως, διότι είμαι βεβαία ότι του λοι-
πού θα είσαι τακτική.

Εγκρίνωσα τό ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετά χαράς είς την Αλληλογραφίαν μου και
είς τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους :
Ρωθίρον τον Καταεζήτην (Η. Μ. Α' Αργυρ Πε-
ριεργία (Β. Κ. αυτό έκλέξα) Λέοντα της
θαλάσσης (Α. Κ. Μ. αυτό ήτο τό καλλίστον βε-
βαίως, είμφορείς να στείλεις χρήματα διά συστή-
μένην έπιστολήν) Γίλιος Μελαθρον (Μ. Α. αυτό
έκλέγω διά την νίαν μου φίλην και εύχαριστώ
την Παρθένον τών Δαυόν διά τό ξεσπάθωμα)
Ρόθρον της Μυκάου (Κ. Α. Ζ. αυτό έκλέξα.)
Ρόθρον Ανεμώτην (Ρ. Μ. πολύ μ' εύχαριστή-
σεν ή έπιστολή σου) Τόν τού Ουρανού (Α. Σ.
αυτό ήτο έλευθερόν της αδελφής σου ήσαν και
τά δύο κατελιμμένα Άλλως τε, κατά τον καινο-
νόμον, όραίεις να μου γράψη ιδιαιτέρως) Νο-
σταλιόθρον Έλληνίδα (τά άρχικα εδώς περιε-
ρίαν) σου είσαι και χάρω πολύ, πολύ διά την γυμ-
νάσιον και Μαργαρίτην τών Ινδιών (Ε. Κ.
αυτό έκλέξα.)

Ασπασμοί, Πληροφορία : ή Άδρα της Κερ-
κύρας άσπάσεται την Λιονοσκεπή Άδρην και
δοσκοπούσαν της Άδρης, ζητεί δέ αλληλογρα-
φίαν με την θεραπειά τών Μουσών, την ό-
ποιαν πολύ έπιθυμεί να γνωρίση — ή Ναυτο-
πούλα της Άδρου πληροφορεί τό Αργαίον τού
Γαλατεγή ότι μόνον δι' ανταλλαγής Μ. Μυστι-
κών είμφορεί να τω φανερώση τόνόμα του, και
έν έλλά, ως της στείλη πρώτον — ο Μόδων
πληροφορεί τους φίλους μου ότι διαμάχεται Ιω-
άννης Σελήνης, και ότι του λοιπού δέν φαίνεται
με τόνόμα του — ή Μαργαριτοφόρος άσπάσε-
ται την Γαληναϊαν θάλασσαν και αναμένει τά
Μ. Μυστικά της — ή Τασία Βερκοκιάκη έλαβεν
έν δεκάριον με τό όνομα Σοφοκλή Καραλα-
μής, άλλ' άνευ διευθύνσεως, ώστε άδυνατεί
να τό αναπαύσχη — ή Θαλασσοπούλα ζητεί
τάρχικα του Κερεσιού και τό έρωτά μήπως κα-
τάγεται από την χώρα των Γιγάντων, ή Με-
λαγχρολή Σεληνολάτις άσπάσεται τό
Μαργαρίον Φύλλον — τό Κεντρί πληροφορεί
τον Αργαίον της Αργαίης ότι τάρχικα του είνε
Σ. Γ. Στ. και ότι καταγεται έν Ν. άν θέλη
δέ και αυτός, ως τω είπη και τά ίδικά του —
ή Δέα εύχαριστεί την Ποιμενίδα τού Ηλίου
διά τάς εύχάς της, και ζητεί τάρχικα της δό-
τι δέν την γνωρίζει — ο Στέφανος Δάφνης ά-
σπάσεται τον Λιονοσκεπή Μάϊον και ζητεί
τάρχικα και την διαμονήν του Σοφού Πιττα-
κόσ — ο Ριχάρδος Σ. Παρίσης πληροφορεί τον
Ηρώα Θεοά ότι δέν τον γνωρίζει, άφ' ου δέ αυτός
δέν βλέπη καθ' όδόν, ως τω ήμλήσχη, διά να
γίνη ή γνωριμία άμοιβαία — ή πρώην Αμυδρική
Βόλον πληροφορεί τον Έθνικόν Τυμον ότι τά
εύχαριστήριά του ήσαν περιετώ, διότι είπε μίαν
άλλοίαν και τίποτε άλλο, δέν έπέθυμι δέ πολύ
να τον γνωρίση δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικών — ή
Γαρδένια της Μαγνησίας συχαίρει τον Αγγυ-
ρολογιώτατον διά την φιλογραφίαν του, ή ό-
ποια της έκαμε μεγάλην έντύπωσιν — ο Λιακόσ
Όρίων ζητεί τάρχικα της Λιαστοπούλας —
ο Ταρομάγος συνιστώ είς τό Αταβύριον Ρό-
δου την σχολήν του Γεμβλιου του Βελγίου, ή-
που σπουδάξει γεωπονίαν και ο αδελφός του,
ζητεί δέ τό όνομα του Αγγυρολογιώτατου —
ή Αγγελική Ν. Φαρμακίδου ζητεί την διεύ-
θυνσιν της Ηλέκρας Η. Αγαγυροστοπού-
λου — ή Αίγιναία Αθηνα άσπάσεται την Σα-
ραϊαν Περιβαλαροπούλου, και άν θέλη νανάλλα-
ξου Μ. Μυστικά, θα τω φανερώση τόνόμα της,

τό όποϊον πολύ θα την έκπλήξη — ή Γλυκύεργ-
ος Σελήνη ζητεί αλληλογραφίαν με την Αη-
γόνα της Έσθμης — ο Νικ. Δεκαβάλλας ά-
σπάσεται Σέλεσκον τών Κερανών και εύχαρι-
σταί πολύ διά τάς εύχάς — ο Μικητής της Α-
ουστερλίτης άσπάσεται τό Αταβύριον Ρόδου

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νανάλλα-
ξου : — ή Έλληνική Φουστανέλλα με
τον Ναυαρχον της Βαρέλλας, Ματταρίνη
της Λίου και Ναυτοπούλας της Άδρου —
ο Νουσταλιός Έλληρ με τό Έαρ τών
Κερθών, Θεραπειά τών Μουσών και Ε-
θμοιον Ναύτην — τό Ζοροφ Νέρος με
την Ποιμενίδα τού Ηλίου (εί δυνατόν με τόν-
νόμα της), Αγγυρολογιώτατον και Κεραμι-
τόγατον — ο Αίθρη με την Ζωηράν Φλόγα,
Έθμοιον Ναπολέοντα και Μελαγχρολήν
Ναυτοπούλαν — ο Δεσπάρδης με τον Τρε-
χαρνοπούλον, Δελφίνα τού Δεδέτιον και
Κόρη τού Στρομβόνο — ή Αίγιναία Αθη-
νά με τον Έλληνομάθη Αμερικανόπαιδα,
Ρομαντικήν Καρδίαν και Είρησιαν της Βί-
μαρμένης — ο Συροκαλεβάντης με την Έλ-
ληνικήν Φουστανέλλαν, Αγγυρολογιώτα-
τον και Χρυσήν Ανοδόμητην — ή Πειραϊκή
Αδρα με την Έλληνικήν Φουστανέλλαν (της
όποιας ζητεί τό όνομα), Αδραν της Κερκύρας
και Θεαρήτην — ή Ανωκίονη Καρδία με την
Πειρίον Όρρατην και Ανοικήτην Καρδίαν —
ή Παδική Λαρά με τους Βραίους Πρί-
γκιπας — ο Τσεφρανας Αδων με τον Αγγυ-
ρολογιώτατον — ή Καπνασία με τον Αγγυ-
ρολόγη της Αγάρας — ο Νέος Ναύτης με τον
Ναύτην της Ναυαρχίδος, Σαθην Ηνωστω-
πούλαν και Σανθά Ναυτοπούλα — ή Φωσφο-
ρίσσα Θαλασσα με την Ερσθράν Οικίαν,
Μίγκικα της Μαγνησίας και Αφροδ τού
Νέλλου — ή Σαθη Βασιπίς με τον Ηδρον της
Βαβέλ, Αηνογον Πνεύμα και Μικράν Γά-
τρισα — ο Φαρμάκος με τό Μαργαρίον
Φύλλον — ή Σοφειόδη Ημέρα με τον Πα-
τριόν Βαρκάτην (τού όποϊου ζητεί και τό ό-
νομα) — τό Κμα της Αμάστραδος με τον Σε-
νιτεμύριον Σινωπέα, Δεδρόστοχιαν τών
Αθηνών και Μαργαριτοφόρον — ο Βασίλειος
της Θαλάσσης με την Ρωσικήν Καραμέλαν
και Μικρόν Αστρολόγον — τό Μαργαρίον
Φύλλον με την Μοδραν τού Χοροδ και Ρομαν-
τικήν Καρδίαν — ο Μιθριάτης με τών Σε-
νιτεμύριον Σινωπέα — ή Εύγενης Καρδία με
την Ναυτοπούλαν της Αγάρας, Μεταδεδένιο
Μπουκετάκι και Πόλλαν Μαΐσουραν — ή Χε-
ροσκεπή Άδρη με τον Αστροσταμίτην,
Πηγήν της Έρήμου και Έθνικόν Τυμον —
ή Μικρά Άτίρσοσα με τό Μαργαρίον Φύλλον
Χωλός Διάβολος και Μαργαριτοφόρον — ή
Μαρίδα τού Βόριπου με την Αργυράν Σοφί-
καραν, Λιονοσκεπή Μάϊον και Περίήρησαν —
τό Κεντρί με τον Αγγυρολογιώτατον, Φί-
λαγγλον Έλληνα και Έλληνικήν Φουστα-
νέλλαν — ή Μελαγχρολή Σεληνολάτις με
την Τσοφροκουσαν Ηώ, Κόμητα της Φέ-
ρας και Ανοικήτικην Βραδυά — ή Μικρά
Κατεργάρα με τον Μικρόν Γυμνασιόπαιδα,
Μικράν Λωρατοπούλαν και Παδικήν Καρδίαν —
τό Αγγυρολόσον Νέρος με την Ζηλεμέ-
την Βοσκοπούλαν, Παρθόσαν Καρδίαν και
Ερσθράν Νέρος — ή Ανοικήτικη Βραδυά με
τον Ίππιδην της Ερσθράς Οικίας, Ζηλε-
μένην Βοσκοπούλαν και Φροσ — Φροσ — ή
Λιακή Μαργαρίτα με την Ανεμώτην, Ανα-
κατοσοφάρα και Έξηγημένον Κίμα.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διά-
πλασις προς τους φίλους της Ναυτοπούλαν της
Άδρου (και έγω έπιθυμώ πολύ να φαγής φέτος
και να διαπρήξη άπόλη περίσσοτες εν είς τον κό-
σμον μας) τούτο μόνον από σέ ξεσπάται) Σκι-
νός Δροσε (φαντάζομαι τί όραία θα έπείρασε είς
την Κεραλίαν, με τόση καλήν συντροφίαν.

Ελα λοιπόν, φέτος να είσαι πού τακτική) Δημά-
ρατον (περαστικά) Γω. Σελήνη (έν είνε
καλή ή μετάφρασις, θα το μάθης από τά άποτε-
λέσματα του Διαγωνισμού) Δημ. Γεωργίου
Κόρη (αφ' ου άνυς τους στοιχειώτους, να
λάβης μέρος είς τον Διαγωνισμόν των Λύσεων,
αφ' ου συμβουλευθής τον Όδηγον) Δημ. Γ. Λε-
μπεύτην, Θεραπειά τών Μουσών (σε συλλο-
πούμας εύχαριστώ διά τον θάνατον της άγαπητής
σου γιαγιάς, μυριάς εύχαριστίας διά τάς όραίσεις
και εύλόγους εύχάς) Ποικιλανθίδα (ευχαρι-
στό θερμάς διά τό ξεσπάθωμα, βεβαίως δέν έλα-
βα προηγούμενην έπιστολήν σου, άφ' ου δέν είδες
να σου απαντήσω) Δοκίαν [2Ε] διά τάς έντυ-
πώσεις εκ του περιουσιού τόμου και διά την έμ-
μετρον εύχην) Δημ. Β. Γούβαρη, Μαργα-
ριτοφόρον (αί προτάσεις σου δημοσιεύονται από
έλλάς είς κάθε φύλλον, σιγά-σιγά θα δημοσιεύ-
θούν όλα) Μικρόν Γυμνασιόπαιδα (εύχαρι-
στό πολύ διά τό ξεσπάθωμα) Φιλιακή Ζέφρον,
Θαλασσοπούλαν (δ κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί
θερμάς δι' όσα γράφεις περί των Περιπέτων σου
και έκπίασε ότι θα σε εύχαριστήσουν άλλο τόσον
αί έφτεριναι Έπιστολαί) Έχω άρκετάς φωτογρα-
φίας βραβευμένων προς δημοσίευσιν) Κοιστ. Η
Τριχογλήνη, Αδωνα της Αροίξας (τά έ-
στειλα) Ηρώα Θεοά, Αδραν της Αποστό-
λου, Δημ. Ζορμπάν, Έρσοκρον Έαρ (εύχα-
ριστώ θερμάς) Οράϊαν Έλλάδα (συμβαίνει. . .
ότι είσαι όλιγον άνωπομονος, και ότι αί προτά-
σεις δημοσιεύονται με την σειρά των) Βασίλει-
α τού Κατέρον (άρουσία και αναμένο) Αγγυ-
ρολόγη Νεότης (ανταπαύσαι, τάδελαφα εύ-
χαριστώ θερμάς διά τό ξεσπάθωμα, και έχρινόν
σήμερα ψευδώνυμον της νίας μας φίλης) Ανο-
όρατ Γ. Σταματοπούλου (σ' ένεγράφη δέν θα
πάρη και ψευδώνυμον) Αίλιον (εύχαριστώ
διά τάς όραίας και εύρείας εύχάς) Καλήν Καρ-
δίαν, Γαλλικήν Ναυαρχίδα, Έθνικόν Τυ-
μόνον, Παρθένον τών Δαυόν (έχεις πόσον όραϊαν
ψευδώνυμον ! διότι να τό αλλάξης, άν έπιμνήνης,
συμφορώσω με τον Κανονισμόν των Ψευδώνυ-
μων, Κεφ. Α' του Όδηγου) Γλυκύεργος Έλλι-
δα (βεβαία, αυτό δέν έχει καμμίαν σημασίαν
αφ' ου — προς μεγάλην μου χαράν, — είμφορείς
να μου γράψης και σύ όλοι σε ανταπαύσονται)
Καρχαριαν τού Φαλήρου ίτότε θα σου ιστάλη
κατά λάθος, και είμφορείς να τό επιστρέψης)
Αίχιμων Φουζιαν, Ναβουροδοσορα (δ λο-
γοπαγινωδής Άνανίας κ. σ' εύχαριστεί δι' όσα
γράφεις, καθώς και διά τό νίον έκπέδον) Πα-
δικήν Καρδίαν (εύχαριστώ διά τάς ήμμέρους εύ-
χάς) Δέαν (έββε) Αέρον της Ιόης (τό όποϊος,
αποχωρών ένεκα ήλικίας, μου έγραψε την τελευ-
ταίαν του έπιστολήν, καλήν ευγνωμοσύνην, κ'
έγω δέν θα τον λησμονήσω ποτέ) Φιλιακή
Έλληνίδα, Αίχιμύλων Λελλίδα (εύχαρι-
στό πολύ διά τάς εύχάς της καλής μου γειτονί-
σσης) Στέφανος Δάφνης (έλάττω μου και την
Μικράν Καριτοπούλαν) είς τον Όδηγον, κε-
φάλαιον Ι', βλέπεις πότους και ποίους τόμους,
έχω) Ερσθράν Νέρος (τά έλαβα έλα δέν άμ-
φιβάλλω ότι και φέτος θα είσαι τακτικός και θα
μου γράψης συχνάτα, διότι όμως ζητείς τόσας
πληροφορίας ; δέν ελεύθετε ότι δέν έχω τόπον δι-
όλου μαζί) Στρατηγόρ Ρίο — δέλ. Κοστεγγέζ
(άλλήως, πολύν καιρόν έκαμες, να μου γράψης,
άλλ' έλατίσω ότι τώρα θα με άποχημώσης) Έυ-
έλπιδας (έλήθησεν, και αί παραγγέλαι έτετα-
λέθησαν) έγίλασα μ' έκείνα πού γράφετε, αλλά
. . . σιωπή, να μη μας μυριαθούν) Κερκυραϊκήν
Νήκτα (λοιπόν, αναμένο τάς έντυπώσεις σου)
Ανατ. Λαμπρή, Σελήρον έρσοκρον, Μοδραν
τού Βόριπου, Βραχχην της Νεραπάτοσας, Έλ-
πίδα τών Δυστυχών (εύχαριστώ θερμάς διά
τάς ενεργείας) αυτό τό Παύλ. Πνεύμα τό είχε
πέρσι ο Ανανίας είς τά Φαίρα του Μηνός)
Αγγυρολογιώτατον (ή είχάν σου είς τό προ-
σεχές, σε αναμένο) Αστρά Νεπαπόλω, Λι-
ακόν Όρίοντα (και έγω ένόμισα ότι με είχες
πλέον λησμονήσθ ! — εύχομαι καλήν πρόδον είς

τά τρία μαθήματα, και κάποτε να μου γράφεις.) *Φίλε Φίλε* (και έχω υπέθετα ότι δεν θα έβλεπες, το φευδόνιμόν σου, διότι ή επιστολή σου είχε παραπίση και παρήθε πολύς καιρός έως να σου απαντήσω τώρα λοιπόν πού το είδες, να το τιμήσεις.) *Ισημερινόν του Κόσμου, Μαγικήν Βεκάνα, Κάρ... Καρ...* (διά την κόρσαν υπήρχε γραμματισμός διά τα τετράδια, την πρώτην φοράν, όχι.) *Άστρο Κάρσονο* (τάς εύχάς μου διά τήν ευτυχή γενέθλια· διά τήν κήσημα εκείνο, να πιστεύωσθ ότι σου είπεν ή φίλη σου όρασε κείας.) *Έλαφον της Αρτέμιδος* ([E] εύχα δι' δια· είσαι πολύ καλό κορίτσι.) *Ευτυχή Θηγήνη* ([E] και συ άλλο τόσο· να μου φιλήσθ τόν μικρόν Δημήτριον, και έχω να τον βάλω να μου γράφη πάντα.) *Βασιλικήν Γ. Λουκασή* (είδα να εκπληρωθών αι ώραιοι αύται εύχαι.) *Φύσθη Μίρθη* (εύχαριστώ θερμώς διά τήν ξεπάθωμα· αλλά διά φευδόνιμον, ή νέα μου φίλη πρέπει να μου γράφη ιδιοχείρως.) *Θαλασσινόν Δουλοῦδ.* (αι πρόσαισι σου είς τήν προσέχης· άντευχόμαι τά αυτά.) *Νευροπαστόν* (πολύ εύχαρίστως θα γυρίσω και τόν αδελφόν σου.) *Γωάννην Α. Φιλιππόπουλον* (χωρῶ πού έγινε καλό και να μου γράφεις συχνότερα.) *Αθηναί Ζίφου* (βεβαίωτα!) *Μαρ. Θ...* (έλαβα τά διά τήν Α. Π. Μικρά Μισοῦα.) *Μ. Α. Μεράτην, Σανθην Βοδάντα* (έστειλα τόν Δευκόμα.) *Άλλοπρόβαλλον* ([E] να σε ίδω λοιπόν φέτος Ι ανά μίνω.) *Ν. Α. Δεκαβάλλαν, Ναυσοπούλαν* (ήν Άνδρον (εύχαριστώ πολύ πολύ και διά τήν δεύτερον ξεπάθωμα.) *Ένδοξον Φαριανήν, Μίκερδν Άνδριόν, Μπαμ - Μισοῦν, Έρυθράν Μελάτην* (βεβαίως θα λάβω μέρος.) *Όδυσσέα Γ. Δόδδην* (έστειλα.) *Ήμεραν της Έλευθερίας* (δέχομαι και λους Ιταλικας· άλλ' εμπορεύς καλλίτερα και ασφαλέστερα να τα στείλωσθ διά ταχυδρομικήν επίταγήν.) *Τοῦδα κτλ. κτλ.*

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 12 Ιανουαρίου, απαντήσω είς τήν προσέχης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αί λύσεις δεξιά μέχρι της 37 Φεβρουαρίου

Ο χαρακτή των λύσεων, επί του όποιου ήσαν να γράψωσ, τάς λύσεις των αι διαγωνιζόμενοι, κατέβηαι εν τώ γραφείω μας είς φακέλους, έν ύναστος περίσχει 20 φύλλα και τίτταιται φρ. 1

- 11. Αεζήγριφος.
Έπιρρημα και ρήμα
Ένόνον ως εϊσεύρεις,
Χωρῶν παραγράφη
Της Αστιακής θα εϊρησ.
Έστέλη υπό του Διγμινού
- 12. Συλλαβογριφος
Έπιρρημα και έν πτηνόν έν συνενωθῶσι,
Ός μέλος είς τήν σώμα σου τήν δύο θανάθωσι.
Έστέλη υπό του Ισημερινού του Κόσμου
- 13. Τονόγριφος.
Ζητείται τώρα, φίλοι, να εϊρεσθ
Δίεις κοινή, τριπλάθρος, είς ήν ή εϊμαρμένη
Τό ένον και άπαράλλακτον όριας να σημαίνη,
Είς όσων συλλαθην κι' έν τονισθί!
Έστέλη υπό του θαυμαστού των Όρλων Τεχνών
- 14. Στοχειδογριφος.
Δύο νήσι είς άγῶνα περιήλθον μίαν ήμερα,
Μ' έν ένίκησεν ή πρώτη άγῶνατων ή ή δεύτερα:
Γιατί, άγ και της δεύτερας τήν γενναῖόν στρα-
[τηλάτην]

15. Αεζήγριφος.
Έπιρρημα και ρήμα
Ένόνον ως εϊσεύρεις,
Χωρῶν παραγράφη
Της Αστιακής θα εϊρησ.
Έστέλη υπό του Διγμινού

16. 47. Αεζήγριφος. Παραρρήματα.
1.— Ο Όθρῶν ήτο θεός.
2.— Η ύλη εϊνε πνεῦμα.
Έστέλη υπό της Ηρώδης από Ζαλόγγου

18. Αεζήγριφος.
Διά τών γραμμάτων των λέξεων: *φυλάκη, αϊκοσθερ, ποῦδ*, να σχηματισθί μία μόνη λέξις.
Έστέλη υπό του Άρρομολογιστήτου

19. Παιγνιον.

23				
	62			
		25		
			108	
				59

Ζητείται να συμπληρωθών τή κενά τετραγώνια δι' ολιγόησθε αριθμῶν ούτως, ώστε καθέτωσ και όριοντιώσ, παντού, τή άθροισμα αυτών να εϊνε 200.

20. Μαγικόν γράμμα με φράσιν.
Τή ανταλλαγῆ δύο γραμμάτων έκαστης των κάτωθι λέξεων, δι' ένδοξόλλον, πάντως του αυτού, να σχηματισθών άλλα τόσαι λέξεις αι όποιαι κατά σειράν άποτελοῦσι φράσιν
Κάστανα, πῆς, ήλος, ήουρος.

21. Φωνηεντογριφος.
Τή βοήθεια ένδοξό φωνιέντος δις πάντοτε επαλαμβανόμενου, σχηματίσθε πέντε λέξεις έν των' κάτωθι συμφώνων, άν ή σειρά δύναται να μεταβληθῆ.— *σφ - νσφ - σλχ - σφν - μφς.*

22. Φωνηεντογρίσκον
μθν - θρ - μ - πθν
Έστέλη υπό της Ζουλίνας

23. Μαγική Εικόνα.
Ζητείται ή λύσις της έν σελίδι 22 δημοσιευμένης Μαγικής Εικόνας. Τό κειμενόμενον πρόσωπον θα ζωγραφισθῆ άπλῶς επί του Λυσσάρτου, άνευ περιγραφῆς.

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Μουσῶν των φίλων 48 και 49.
576. Έτις (αξ, υς.)—576. Έπὸν - λιπτά.—
577. Ο χρόνας.—578. Η μαμά γάστει (γρήγορα ΠΥΓΟΣ)

579. ΦΙΛΙΠΠΟΣ 580. ΘΕΤΙΣ

Ω	Μ	ΕΡΙΣ
Τ	Α	ΡΙΣ
Ι	Ρ	ΙΣ
Ο	Ι	Σ

581. Καί ή όρνις.—582. ΕΛΑΤΗ ΜΙΝΩΣ ΠΡΩΡΑ (ΕΜΠουσα, ΛΙΡα, ΔΑΝΟ, ΤΩΡα, ΉΣΔίας.)—583. Ζησεις βίον κρείσσιον έν θυμῷ κρατῆς.—584. Μῆδεν Άγαν.

585. Ταῶς (τά, ώς.)—586. Γέρος, Θέρος, Λέρος, μέρος.—587. Δευκή-λευκή.—588. Τό κάστανον.

589. Α ΔΗΛΟΣ

ΑΠΟ	Α	Υ
ΑΠΟΧΗ	Ν	ΑΕΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΟΝ	Ι	Α Ο Α
ΟΧΛΟΣ	Α	Ι Μ Ο Σ Μ
ΗΟΣ	Ι	Ο
Ν	Α	Ρ Ν Ο Σ

591. ΚΑΝΘΑΡΟΣ (Άνω, ναός, θάρρος, ράκος, άρρος, ώς.)—592. Δημόκριτος, Πρωταγόρας, Ζήνων, Χίλων, Πλάτων.—593. Μάτια πού δεν θωρόνται.— εύκολα ληημοῦσονται.—594. Σοφόν τή σάσις.

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Έπειδή έβράδυναν να τυπωθών αι Άγγελαι του 1901 και να σταλοῦν είς τούς φίλους μας μετά της σχετικής επιστολής περί έγγραφης νέων συνδρομητών, — ή προθεσμία προς έγγραφην και άναντίωσιν με δικαίωμα συμμετοχῆς είς τήν Λαχέιον, ή όποια έληγε τήν 5 Ιανουαριον,

ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

έταιρικῶς μέχρι τέλους τού μηνός τούτου. Όστε, όσοι νέοι συνδρομηταί θα έγγραφοῦν άπ' εῦθείας ή διά τού ξεσπαθώματος, και όσοι παλαιοί θύναμεῖσόν τήν συνδρομήν των μέχρι της 31 Ιανουαριον, θα λάθουν και αυτοί μέρος είς τήν ΚΑΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΗΡΟΜΗ

[Η λέξις λαπτά 10, διά δι τούς συνδρομητάς μας λαπτά 5 μόνα. Έλάχιστος όρας 10 λέξεις, δηλαδή και αι διωκέται των 10 μήνουσιν ως 10 λέξεις.—Τά προς δημοσίωσιν χειρόγραφα ποίηται να εϊνε πολύ εϊσάφηνιστα και να φθάνωσ είς τήν Γραφείον μέχρι της μεσημέρας της Δευτέρας τήν θραδύνοσν διά τήν φίλην του έργατιῶν Σαββάτου, άλλω μόνον διά τήν μεθεπόμενον.]

Παρακαλώ τούς έχοντας τήν εύχαρίστησιν να μοι στείλωσιν εϊκονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια εκ πάσης πόλεως, και άξ τα ανταποδίδω δι' Αίγυπτιακῶν.— Δέσποινα Κουφονδάκη. Η εϊδύθουσι μου: Mr Jean S. Stavinakki, docteur pour Mlle Despina P. Coufoudachi, Caire (Egypte). [Α. 5]

Τούς φίλους συνδρομηταίς εύχομαι επί τῷ νέω έτει εκπληρωσιν των διακαεστέρων πόθων και τήν Διάπλοσιν των μεγάλων παγίωσιν.— Ποιμενίς τῷ Ηηλίῳ. [Α. 6]

Αγοράζω Έλληνικά Γραμματιστήματα όλων των εκδόσεων.— Ε. Μαυρογιάννης, Κέρκυρα. [Α. 1]

Ο Νουσταλγός Έλλην εύχαριστάί όσους τόν συνεχίσασαν διά τήν βραδείον τον, και εϊλαίτερος τάς Άρσασειάδας, κίτινες τόν συνεχίσσαν μέσον μιάς φίλης των συγγαίης δέ τούς βραθεινέντας είς τόν Διαγωνισμόν της καλλιγραφίας, είς τόν 64ον Διαγωνισμόν και είς τήν μοντάφρασιν εκ τού Κινεζιῶν. [Α. 7]

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Τό θαυμασιώτερον, τή έντελειώτερον έργον, τή μέγιστον και άριστον των Λεξικῶν, κατά τήν όμάφωρον γνώμη όλων των Έλληνηστῶν,

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

των Άγγλων Liddell-Scott μεταφρασθέν είς τήν Έλληνικήν, κλειυσιθῆν μεθ' όλας τάς νέας λέξεις, διορθωθῆν έν πολλοίς υπό δεδοκιμασμένον καθηγητῶν, εκδίδεται υπό τού

κ. Ανέστη Κωνσταντινίδου

είς 4 ήμισιας τόμους, είς σχῆμα όνον μέγα, διασηλον τύπος εϊταίρετος, επί άγγλικῷ στερεῷ χάρτον· φύλλα τυπογραφικά 400. Τόν προσήγη μίνα διανέμεται τοίς πολυαριθμοίς κ. κ. συνδρομηταίς αυτου δ Ασος τόμος. Συνδρομηταί γίνονται δεκτοί μέχρι της εκδόσεως και διανομῆς τού Α' τόμου. Έκείθεν ή τιμή όρισθί είς φρ. 80. Όλας λοιπόν όσοι θέλωσ να έγγραφοῦσιν συνδρομηταί προσληθόμεντες άρ 40 διά τήν Έλλάδα, και φρ. χρ. 40 διά τήν έξωπερικόν, άε σπεύσωσι μέχρι τέλους τού προσήχους μηνός. Έγγραφοῦσ γίνονται είς τή Καταστήματα τού εκδότου κ. Ανέστη Κωνσταντινίδου. [Α. 8]